כתב יד

www.michael-preuschoff.de

ישוע כקדם-מבשר של עמנואל קאנט

ניסיון ליישם את הרעיונות של עמנואל קאנט בספרו "הדת בגבולות התבונה הטהורה" בהקשר לידע העכשווי – הן של תיאולוגים נאמנים לכנסייה והן של מבקרים ומתנגדים לדת ולכנסיות – בחיים המעשיים של ימינו, ובמיוחד בקרב הצעירים.

חלק 1 (על הדת):

אחד נגד חצי העולם והמאפיה הכומרית

חלק 2 (על המוסר):

לא הכל – לא כלום!

על סמך ניסיוני והתרשמותי מהצעירים ומהוריהם, כמו גם מאנשים רבים אחרים בני דורי, דת ומוסר (מיני) הם נושאים רלוונטיים ביותר מבחינה רציונלית.

אני מציג כאן את המסקנות שאליהן הגעתי במשך למעלה מחמישים שנה, מתוכן שלושים שנות הוראה פעילה בפני תלמידי בתי ספר מקצועיים. הייתי שמח להיות שוב מורה עם תפיסה זו.

רק אציין בקצרה את העמדה המשותפת של עמנואל קאנט ושל ישו: שניהם דחו לחלוטין כל סוג של פולחן דתי, משום שלא ראו בו היגיון רציונלי. הם התעניינו הרבה יותר באורח חיים המבוסס על מוסר אמיתי. קאנט היה בזה זהיר, אקדמי ותיאורטי, בעוד שישוע היה ישיר, קרוב לעם ומעשי, וככל הנראה גם לא נרתע מהעלבות אישיות (אני חושב כאן על דברי הגינוי בבשורת מתי, שבהם כנראה יש "משהו").

ואם כבר הגענו לנושא המוסר והשכל הישר: דווקא בכל הנוגע למוסר המיני, עלינו לבחון "באמצעות השכל הישר" את כל מה שנחשב לכאורה כחלק מהמוסר, ולבדוק האם יש בו באמת "ערך מוסרי" או שמא בסופו של דבר יש לו אפילו השפעה מזיקה. אני חושב כאן, למשל, על החינוך המקובל של צעירים לבושה.

חלק 1: אחד נגד חצי העולם ונגד המאפיה הכומרית

מאת מורה לדת בדימוס מבית ספר מקצועי

השקפה חדשה לחלוטין, נטולת העיוותים הרגילים מצד מתנגדי ישו – ולכן הכל מציאותי לחלוטין

ומעמוד 22:

חלק 2: לא הכל – לא כלום!

עיבוד ריאליסטי של סיפור חטא האדמה: הנאה ממיניות עבור צעירים – ללא הסכנה שנערות יגלשו לזנות (ואפילו לא לאזור האפור של הזנות)

מבוא: האם הברית החדשה אינה סינקרטיזם ("תערובת אמונות") של סיפורים מדתות אלילים עתיקות שונות? שפטו בעצמכם!

מכיוון שהטקסט באנגלית, ומכיוון שאני רוצה שכולם יבינו אותו, גם מי שאינו דובר אנגלית, הנה תרגום לעברית:

הורוס לפני 5000 שנה:
 # נולד מבתולה
 # כוכב המזרח
 # הלך על המים
 # ריפא חולים
 # החזיר את הראייה לעיוורים
 # נצלב
 # היה מת במשך שלושה ימים קם לתחייה.

וכך גם אצל
מיתראס לפני 3200 שנה
קרישנה לפני 2,900 שנה
דיוניסוס לפני 2,500 שנה, מאיראן, מהודו, מיוון

אני חושב ש"אירוע" אחד במקרה של ישו אכן נכון, והוא הצליבה. ומשם "הם" "בנו" את שאר האירועים סביבו.

אם אתם מעוניינים לדעת כיצד נוצר, ככל הנראה, תמהיל האמונות הזה, אני מזמין אתכם להמשיך לקרוא.

נקודה 1: מי כתב את הבשורות, שבהן מיוחסים לישו סיפורים אלוהיים כאלה?

העובדה שכל המיתוסים האלוהיים הללו, החל מלידת הבתולה ועד ל"תחייתו של בן אלוהים מן המתים", מתאימים גם לישו, לא יכולה להיות צירוף מקרים – כל כך הרבה צירופי מקרים הם בלתי אפשריים. בסקירה זו (שקיבלתי מחבר אמריקאי ולא הצלחתי לאתר את מקורו) אפילו לא מוזכר שהסעודה האחרונה של ישו עם לחם ויין יחד עם תלמידיו כלל לא התקיימה, אלא שהיא הועתקה מכת מיטרה. גם שם הייתה סעודת פרידה כזו עם לחם ויין.

פרטים נוספים על "המצאות" אלה תיאר קרלהיינץ דשנר בספרו "האמונה המזויפת" – תוכלו למצוא מידע נוסף בנושא גם באינטרנט.

אך לא רק קרלהיינץ דשנר! חוקר הסנסקריט הדני כריסטיאן לינדטנר גילה, הודות לידע המקצועי שלו בסנסקריט וביוונית, כי הבשורות הן בחלקים נרחבים גניבה ספרותית מובהקת של טקסטים מהבודהיזם, כלומר מסיפורי בודהה. לפיכך, בספרו „תעלומות סביב ישו המשיח" הוא מציג את התיזה לפיה נזירים בודהיסטים ביקשו ליצור בודהיזם המיועד למערב, כלומר, הם ביקשו, כביכול, להפיץ את הבודהיזם במערב, ולשם כך כתבו מעין „ברית חדשה" בודהיסטית עבור המערב. (עוד לפני מותו המוקדם של חוקר הסנסקריט, התכתבתי עמו מספר פעמים ושלחתי לו את הגרסה שלי – והוא אישר לי שגם אני עשוי להיות צודק, אך הוא מעדיף להישאר עם ההסבר שלו.)

האם כל זה אינו אישור חד-משמעי לכך שהביוגרפיה של ישו, כפי שאנו מכירים אותה מהתנ"ך, היא קונסטרוקציה מודעת ומלאכותית מאוד?

ובאשר לפרטים: אין ספק שישוע חי, והוא אכן נצלב. אך מי ממציא לו סיפורים כאלה? מי עושה דבר כזה?

אנשי הכנסייה" הרגילים מסבירים, למשל, את תיאורו של ישו באמצעות " "סיפורים אלוהיים" אלה בכך שבאותה תקופה הייתה מנטליות שונה; כלומר, סברו אז שיש צורך להפוך אדם חשוב, בעל סיפורים מיוחדים ויוצאי דופן, למשמעותי עוד יותר מכפי שהיה ממילא. אך האם ניסיון זה אינו מהווה כבר הודאה מצד "אנשי הכנסייה" כי סיפורים אלה הם אכן רק המצאות, ולכן אינם אמיתיים כלל?

בכל מקרה, אין זה סביר כלל שאנשי אמונתו האמיתיים של אדם חשוב יעשו דבר כזה; הם היו מעדיפים לכתוב, בדייקנות רבה ככל האפשר, את מה שבאמת קרה, ולתמוך בכך ככל האפשר בדוגמאות שהיו קיימות במציאות והן גם מתקבלות על הדעת. כמה סיפורים המובאים בברית החדשה אודות ישו עשויים בהחלט להתאים כאן. אך ייתכן שהם נכללו בבשורות בעיקר משום שהיו ידועים לכל אודות ישו האמיתי, ולכן לא ניתן היה להשמיטם בקלות. ולבסוף, הן שימשו גם כדי לערבב במיומנות בין שקר לאמת ולהעניק לכל הטקסט מראית עין של אמת.

לכן, סביר הרבה יותר שהיריבים של ישו ייחסו לו את הסיפורים הללו. ולשם כך, אין ספק שרק אותם חוגים עצמם, שהביאו אותו אל הצלב, היו יכולים לבוא בחשבון. כמובן שהכל נעשה בצורה מתוחכמת מאוד.

נקודה 2: מאבקו של ישו נגד המאפיה היהודית, שהטילה אימה על בני עמה, בתקופת העתיקה.

אצל איזה תיאולוג מצאתי פעם את הטענה שישו התנגד באופן חד-משמעי לכוח (ארצי) כלשהו. והכוח היחיד שיכול היה לבוא בחשבון, לפי תיאולוג זה, היה הרי הרומאים. שכן איזה כוח אחר היה יכול להיות?

ואני חושב שמצאתי בדיוק את הכוח האחר הזה, שהיה קיים גם אז – וזהו הכוח שנגדו התנגד ישו! נגד הרומאים הייתה באה בחשבון רק התקוממות, אך אין שום דבר המצביע על כך שישוע תכנן התקוממות כזו, לפחות לא משהו "ארצי" קונקרטי. הוא התמקד בכוח אחר לגמרי!

אבל איזה כוח אחר? כמעין ניסוי, הקלדתי בגוגל: "המאפיה בישראל העתיקה": אך התשובה הייתה "לא" חד-משמעי – לא הייתה מאפיה בישראל באותה תקופה. אבל אז הקלדתי "מאפיה" בלי מילים נוספות, כלומר מאפיה באופן כללי – ושם הופיעו, בין היתר, כל מיני "תחומי פעילות" של המאפיה, ובראש הרשימה היו "זנות" ו"סחיטת דמי חסות". אם זה לא היה משהו! לפי הדעה הכללית למדי של רוב התיאולוגים אצלנו, ישו היה כנראה מיודד עם זונות, וגם המוכסים היו כנראה קרובים אליו איכשהו – הרי הוא תמיד הגן על שניהם. ואם נבחן את הדברים מקרוב, מדובר גם בקבוצות מקצועיות האופייניות לסחיטת דמי חסות, אשר מעדיפות – או ליתר דיוק, לא מעדיפות – להיות בקשר עם המאפיה.

הזונות אופייניות לסחיטת דמי חסות בכל מקרה, כפי שאנו יודעים כיום, וכך גם גובי המס של אז, אם רק נבחן מקרוב כיצד התנהלו ענייני המס באותה תקופה.

להלן פרטים נוספים בנושא: אביו של ישו, יוסף, עסק אפוא יחד עם בניו בתכנון ובבניית בתים, כפי שעולה מהמילה היוונית "טקטון" בבשורת מתי, שכן מילה זו אכן משמעותה היא כזו (המילה אף כלולה במילה שלנו "ארכיטקט"). לותר תרגם את המילה, שמשמעותה כיום "בעל מלאכה בבנייה", כראוי בתקופתו ל"נגר" או ל"בונה בתים", משום שבאותה תקופה – בעידן מבני המסגרת – כל הבתים היו עשויים בעיקרו של דבר מעץ. אך עם חלוף הזמן, בתפיסתנו זה הפך למקצוע אחר "בעץ", כלומר זה של הנגר, שבונה בסדנתו "מאחור" שולחנות, כיסאות וארונות, אותם מוכרת מריה "בחזית החנות" – ותמונה זו היא, בכל מקרה, שגויה לחלוטין ומעוותת לגמרי את המקצוע שהיה לישו ואת סוג האדם שהוא כנראה היה.

כי יוסף ובניו היו, כביכול, בוני בתים "בשיטת הרכבה" בכל רחבי הארץ, ובמהלך עבודתם הכירו גם כל מיני אנשים – במיוחד ישו כנראה היה כאן אדם חברותי מאוד. ואותם אנשים אחרים היו בוודאי קודם כל המזמינים, ואחר כך גם הזונות,

"שרצו להרוויח קצת כסף אחרי שעות העבודה מהפועלים "מחוץ לעיר.

כבר דובר כאן די והותר על הנשים העוסקות בזנות. אך באשר למזמינים: רוב האנשים באזור באותה תקופה כנראה בנו את בתיהם הפשוטים, העשויים מכמה קורות עץ ובשאר חלקיהם מטיט, לבדם או לכל היותר בעזרת שכנים. אך היו גם אנשים שהיו כה לא אהובים, עד שלא זכו לעזרה מהשכנים, ובנוסף לכך היה להם גם הכסף לשכור בעלי מקצוע לבניית בתים יוקרתיים יותר. ואלה היו בדיוק המזמינים הטיפוסיים – ובאופן ספציפי היו אלה דווקא המוכסים, או כפי שאנו קוראים להם כיום, "גובי המס".

בהקשר זה, כמה מילים על מערכת גביית המסים באותה תקופה: היא התנהלה על בסיס חכירה. גובה מסים, אם כן, חכר, כביכול, את כל תושבי אזור מסוים, שילם דמי חכירה תמורת זאת, ועליו היה לדאוג כיצד להפיק את כספו מהתושבים באזורו. לשם כך הוא קבע את גובה המס בהתאם לידע ולהערכות שלו, ויכול היה לגבות מס זה גם בכוח – לשם כך אולי אף עמדו לרשותו חיילים, אם היה זקוק להם.

אנו יכולים לדמיין עד כמה היו גובי המס הללו פופולריים – כלומר, בכלל לא! והם לא רק גבו את הכסף שהיו חייבים להעביר הלאה, אלא גם תוספת שממנה יכלו להתפרנס. הכסף הזה לא היה מיועד רק להם עצמם, אלא גם ל"מגינים" המתאימים. כי עלינו לזכור שבאותם ימים גם תשלום המסים התבצע כולו במזומן, ולכן בהחלט יכלו להצטבר סכומים נכבדים. כלומר, גובי המס היו מטרה אטרקטיבית לגנבים ושודדים. לכן הם נזקקו ל"מגנים" – שעבורם, כמובן, נאלצו לשלם. וכאן נכנסה לתמונה המאפיה של דמי החסות, שאמנם נסתרת בדרך כלל מעין הציבור, אך יש לה את השיטות והקשרים הדרושים כדי להבטיח את ההגנה. לעתים קרובות, ההגנה הזו היא רק תירוץ כדי "לסחוט" כסף, משום שאולי כלל לא קיימים שודדים פוטנציאליים, או שאולי ענף אחר של המאפיה עצמה הוא זה שמשמש כשודד. כך או כך, ייתכן שסכום מסוים, בהתאם לנסיבות, הוא מקובל, אך המאפיה שגבתה דמי הגנה רצתה כנראה תמיד יותר – ולעתים קרובות זה כבר לא היה מוצדק כלל, אלא סוג של ניצול או, ליתר דיוק: סחיטה.

וגובי המס הללו אף הזמינו את חברת הבנייה "יוסף ובניו" מנצרת לבנות עבורם את בתיהם. במסגרת זו, אחד הבנים, ישו, התעניין ככל הנראה בבעיותיהם של גובי המס-הקבלנים, שוחח איתם בהרחבה, ואולי אף התיידד איתם ולמד על בעיותיהם – כולל, ובמיוחד, על סחיטת דמי החסות.

ומאחר שהזונות היו מועמדות אפשריות לסחיטה זו, זו כבר אינדיקציה לכך שבאותה תקופה – בניגוד לדעה של גוגל – אכן הייתה מאפיה – ואיזו מאפיה!

עם זאת, כמובן שאין שום ראיות לכך, דבר שהוא בהחלט נורמלי עבור ארגון טפיל כמו המאפיה. איך בכלל היו צריכות להיראות ראיות כאלה, שהמבקרים היו מקבלים? רשימות חברים עם אישור מאת פונטיוס פילטוס? אני חושב שמי

שדורש כאן ראיות כלשהן הוא פשוט מנותק מהמציאות – הרי אין ראיות כאלה כיום, ולכן בוודאי שלא היו כאלה גם אז. והמאפיה הייתה אמנם בלתי נראית ממילא, אף אחד לא הכיר (כביכול) אף אחד שהשתייך אליה, ואף אחד לא השתייך אליה בעצמו, אך למאפיונרים הייתה הכוח המוחלט בחברה, אם כי הם היו בלתי נראים. אך מי שהפר את הכללים הכלליים של ארגונים אלה, עלול היה לספוג עונש חמור מאוד!

אבל הרי יש ראיות נסיבתיות! כמובן שראיה נסיבתית אחת כשלעצמה אינה אומרת דבר, אך מה קורה כאשר מצטברות מספר ראיות נסיבתיות, שהן אופייניות למאפיה גם כיום, או שלפחות מתאימות לתחומי הפעילות של המאפיה? ואני חושב שראיות נסיבתיות כאלה היו שם אז בשפע!

את הראשונות כבר הזכרנו כאן: כלומר, שלישוע היו חברים, שבמסגרת עיסוקם היו אופייניים ל"קשרים עסקיים" עם המאפיה.

ומה לגבי ראיות נוספות?

ראשית, יש את החוק בספרי משה, שלפיו נשים שנתפסו על חם בעת קיום יחסי מין עם גבר שאינו בעלה, היו חייבות להוצא להורג. למעשה, על פי עשרת הדיברות, חוק זה חל גם על גברים, אך לפי המידע שבידי, בחברה הפטריארכלית הזו הוא התייחס תמיד רק לנשים – אלא אם כן היה מישהו, כמו ישו, שפעל למען הנשים.

אך כיצד נוצר בכלל החוק הזה, ובאופן כללי, מה מקורם של "ספרי משה" הללו, שנראים מוגזמים למדי? על פי הידע שלנו כיום, חוקי משה לא נכתבו כלל על ידי משה, אלא נכתבו בשנים 750 עד 400 לפנה"ס על ידי מחברים שונים, ידועים ואלמונים. שם כתוב גם שנשים שנתפסו על חם בעת קיום יחסי מין עם גבר שאינו בעלה, חייבות להיענש במוות. אני עדיין זוכר איך, במהלך לימודי, פרופסור תהה כיצד ייתכן שנוצר חוק כזה, שבו עקרון המידתיות כלל לא תואם.

כמובן שאפשר למצוא, אם רק רוצים, הצדקה תיאולוגית או מוסרית לכל דבר, כלומר גם לכך שנשים הנואפות חייבות להיענש במוות. אך לדעתי, אין זה סביר כלל שמחוקקים בעלי כוונות טובות, שאמורים לדאוג לשמירת טובת הכלל בחברה, יגיעו לעונש כזה. הם אולי היו ממציאים כלוב בושה, כמו שהיה אצלנו בימי הביניים, וזה כבר גרוע מספיק, אך לא עונש מוות. הסיבה הסבירה הרבה יותר היא זו שציין בפני פעם משפטן אמריקאי ידיד: יש חוקים שאמנם במבט ראשון עשויים להיראות הגיוניים, אך במבט מעט מעמיק יותר הם כבר לא הגיוניים כלל. כן, החוקים הללו פשוט כל כך גרוטסקיים ומזעזעים, עד שהם מנוגדים לכל היגיון בריא, עד כדי כך שרק פושעים יכלו להכניס אותם לאוסף החוקים בדרכים עקיפות. הסיבה יכולה להיות, למעשה, רק אחת: שהפושעים יכלו, באמצעות חוקים אלה, להמשיך בפעילותם הפלילית בצורה יעילה עוד יותר. והנה יש לנו חוק כזה, שלפיו אישה שנתפסה על חם על ידי שני עדים בעת קיום

יחסי מין עם גבר שאינו בעלה, הייתה חייבת להוצא להורג. כי מתי כבר תופסים אישה "בעוד היא עושה דבר כזה" על חם, ועוד עם שני עדים (גברים) (כפי שנקבע בתקנה), שהם גם כל כך נבזיים עד שהם רצים מיד לבית המשפט כדי שהיא תוצא להורג? זה הרי לא קורה, כביכול, אף פעם! החוק הזה הוא אפוא חסר תועלת לחלוטין למטרה שלשמה לכאורה נועד – ולכן הוא יכול היה להיקבע מלכתחילה רק לצורך ניצול לרעה, כלומר כדי לסחוט נשים! ולסחיטות כאלה יש תמיד רקע מאפיוזי – זה כמעט מוכיח את קיומה של המאפיה! ומאפיה שהיא כה חזקה, עד שהיא אף מצליחה לחוקק חוקים או לפחות להיות מעורבת בהם!

החוק הקובע שיש להטיל עונש מוות על נשים הנואפות הוא, אם כן, ללא ספק חוק שהוכנס לקובץ החוקים על ידי אנשי המאפיה, והדבר אינו קשור כלל למוסר כלשהו, אלא לכך שניתן להוביל נשים בקלות ובפשטות אל חוסר המוסריות. וזה מתבצע באמצעות "שיטת שני העדים" ("או שתקיימי יחסי מין איתנו, או שנלשין עלייך בטענה שתפסנו אותך מקיימת יחסי מין עם גבר שאינו בעלך, ואז תוצאי להורג"), שבאמצעותה ניתן היה לסחוט נשים לקיים יחסי מין בקלות רבה יותר ובאופן מושלם יותר!

סיפור סחיטה כזה הוא, ככל הנראה, הסיפור על הטרדתה של סוזנה היפה על ידי שני "זקנים", כפי שאנו מכירים אותו מהנספח לספר דניאל – כאן, עם זאת, עם סוף טוב עבור האישה שהוטרדה באמצעות הסחיטה. כאן אנו לומדים, אם כן, כיצד נראתה היישום הקונקרטי של החוק הזה – על פי תובנותיהם של התיאולוגים של ימינו, בסביבות שנת 130 לפנה"ס!

אין ספק שסיפור זה לא עסק בשום פנים ואופן רק בסיפוק המיני של שני "הזקנים" הללו (אם בכלל), אלא בעיקר בגיוס אישה לזנות, כלומר במקרה זה – סוזנה היפה: הרי זה בלתי סביר לחלוטין ששני הזקנים נפגשו במקרה גרידא והגיעו למסקנה שיש להם אותה מטרה, כלומר לקיים יחסי מין עם סוזנה, אלא שהרבה יותר סביר שהם תיאמו ביניהם את העניין זמן רב מראש, ולכן גיבשו את האסטרטגיה הזו של "הליך שני העדים" כדי להתקרב לאישה – ככל הנראה בתיאום עם המזמינים. ככל הנראה, לא היה כאן בכלל עניין של דמי חסות, אלא של גיוס אישה לעסוק בזנות מלכתחילה – עניין דמי החסות היה מגיע רק מאוחר יותר. ולשני העדים הובטח בוודאי על ידי המזמינים כי אם משהו ישתבש, הם יחלצו אותם הודות לקשריהם עם המעגלים המשפטיים הרשמיים. אך במקרה זה, "בזכות נסיבות מצערות", התוכנית השתבשה עבור העדים הכוזבים, מכיוון ש"דניאל" אמיץ, שהגיע למקום במקרה, התערב, כך ש"העדים" קיבלו כעת את אותו העונש שהנאשם או הנאשמים היו מקבלים על פי החוק דאז, אילו התוצאה של המקרה הייתה אחרת – כלומר, הם היו אלה שהוצאו להורג.

אך ברוב המקרים הדומים, הנשים כנראה נאלצו להיכנע לסחיטה; הן העדיפו את חייהן על פני יחסי מין עם סוחטים כלשהם, ובסופו של דבר גם על פני זנות – אולי בסופו של דבר המצב לא היה כל כך גרוע. אבל אז הן הרגישו גם חוטאות,

כי הגברים הסוחטים מצאו משהו שהוכיח שהנשים הן האשמות בכך שהגברים הפכו לתאוותניים כפי שהיו כלפיהן.

כמובן שעולה כאן גם השאלה: היכן נשפט הגבר, שגם הוא נתפס, והחוק הרי חל גם עליו? אבל או שהגבר היה זה שבסופו של דבר היה רק קורבן של "אישה מופקרת", ש"הלהיטה" אותו ב"התנהגותה הפרובוקטיבית" (תמיד "מוצאים" משהו, אם רק רוצים!) ולכן בסופו של דבר לא נפל עליו כל אשמה. או שהאיש המדובר השתייך מלכתחילה למאפיה, ולכן היה מודע למתרחש ויכול היה להיעלם במהירות ובאנונימיות בתוך המהומה של "תפיסתו".

ואנחנו היום יכולים לקשר בין היווצרות החוק לסיפורה של סוזנה היפה – כלומר, המאפיה הייתה פעילה לפחות שלוש מאות שנים! ולמען שלטון המאפיה אין אפילו צורך בסיפורי סחיטה קונקרטיים כאלה; די בפחד של הנשים שמשהו כזה עלול לקרות להן כדי לדכא אותן!

והשפעה זו נמשכה עד לתקופתו של ישו!

כשאני מפרש את הציור "ישוע והחוטאת" (מבצר רוזנברג, קרונך), נראה שהצייר לוקאס קרנאך האב (1472–1553) את אותה הפרשנות לסיפור שבבשורת יוחנן כמוני, כלומר שמדובר בסיפור פשע אמיתי. אני חושב שאי אפשר לצייר זאת בצורה ברורה יותר, אם רואים את אנשי מוכטגרשטיין כפושעים; בכל אופן, הם לא נראים כמו מטיפי מוסר שמרנים. וגם שני "הגברים הזקנים החכמים" בפינה הימנית האחורית הם הרי התיאולוגים והפילוסופים האינטלקטואלים הטיפוסיים, שדווקא "בדברים כאלה" רואים תמיד רק את פני השטח ואינם יודעים (או אינם רוצים לדעת) מה באמת מתרחש. בדרך זו, הפושעים יכולים להמשיך לעשות מה שהם רוצים ואיך שהם רוצים. תמונה מרתקת, לפחות לדעתי! אני כבר יודע מדוע הזמנתי לצייר אותה עבורי בווייטנאם, בגרסה המקורית ככל הנראה (לאחר יצירת קשר עם אוספי הציורים הבווארים)! אגב: הישועי רופרט ליי (1929 – 2023) טוען – כך בהרצאה – את הסיפור על הצלת החוטאת לאמין יותר מכל שאר הבשורה על פי יוחנן – ואני, לאחר שבחנתי את שלושת הספרים המוזכרים בטקסט ובנספח, סבור שהוא אמיתי אף יותר מ(כמעט) כל שאר הבשורה כולה.

הסיפור על מניעת סקילתה של "החוטאת" לפי יוחנן 8 עשוי, על פי האמור עד כה, להיות לא יותר מ"סיפור מאפיה" – דווקא בתקופתו של ישו!

אולם המקרה כאן שונה במקצת. כאן לא מדובר בסחיטת אישה לעסוק בזנות, אלא בענישת זונה שלא התנהגה כפי שרצו סרסורייה (אולי היא אף רצתה לפרוש מהמקצוע?), וכעת היא אמורה להיות "מוקרבת", בעיקר כדי להזהיר את הנשים האחרות, שלא יעשו מעשים דומים.)

הערה: כמובן שאין לי שום ראיות לפרשנות זו של סיפור החטאים לפי יוחנן 8 –) מאיפה בכלל הייתי אמור להשיג אותן? וגם כאן: איך הן היו צריכות להיראות כדי שהמבקרים יקבלו אותן? אבל בכל זאת קיבלתי טיפ מהעולם התחתון – אם כי "דרך מקורב", כלומר דרך שכן שהיה לו קשר עסקי עם "אדם כזה" ואף שוחח איתו בגילוי לב. והוא אמר: "זה ללא ספק סיפור ענישה מהעולם התחתון!" כמובן שגם כאן איני יכול להוכיח דבר – או שרואים את זה או שלא. אבל אם רואים הקשר לדוגמאות האחרות שהזכרתי עד כה, אז זה יכול להיות רק סיפור מאפיה כזה!

ועכשיו בקצרה עליי: הטיפ הזה היה עבורי תחילת הדרך אל תיאולוגיה (אלטרנטיבית – אתם רואים מה יצא מזה בינתיים!)

ישוע חשף וגינה בנאומים פומביים את העבריינים האמיתיים, וכנראה גם את הרקע לחוקים כאלה ואת יישומם הפלילי, עד כדי כך שההאשמות היו כולן מופרכות לחלוטין – וכי הגברים הם העבריינים, הפועלים באנרגיה פלילית עזה ביותר.

והפושעים, כמובן, לא היו מוכנים לסבול זאת – ודאגו לכך שישו יוסר מהעולם באמצעות צליבה על סמך האשמות שווא. האם אין זו גם עדות לכוחה של המאפיה, שהובילה לצליבה זו, שכן בעיקרו של דבר, מה שישו עשה, לא היה דבר רע כלל, או לכל היותר עבירות קלות, שבדרך כלל לעולם לא היו מובילות לצליבה – אלמלא עמד מאחוריהן כוח זדוני, כלומר המאפיה? גם עצם הצליבה עשויה אפוא להוות אינדיקציה לקיומה, ואף ליעילותה, של המאפיה – והיא בהחלט ידעה להשתמש ב"אמצעים" קשים וחסרי רחמים כדי להעניש יריב אחד ולהזהיר את האחרים שלא יעזו לפעול באותו אופן..

המאפיה, אם כן, הייתה קיימת גם בתקופתו של ישו עם תחומי פעילות שונים, והיא לא רק הייתה פעילה באותה תקופה, אלא גם הייתה בעלת עוצמה מוחלטת. כלומר, ניתן להוסיף עוד כ-150 שנים לתקופת פעילותה של המאפיה, מעבר לתקופה המובאת בסיפור סוזנה!

כמובן שהאנשים שעמדו מאחורי הקלעים לא היו ניתנים לזיהוי כלפי חוץ (כמו שקורה תמיד עם המאפיה – אף אחד לא יוצא בפומבי ומכריז "אני מהמאפיה"!), אבל המאפיה הייתה איכשהו נוכחת בכל מקום, והיא הייתה גם חזקה מאוד ושלטה, כביכול, בשיתוף עם קסטת הכהנים, על כל העם היהודי (ראו סעיף 4).

.עם זאת, כמובן (יש לקוות!) שהכהנים כלל לא היו מודעים לכך

האם המאפיה הזו עדיין קיימת גם היום, ואם כן, האם היא אותה מאפיה כמו אז? בכל אופן, אם נחפש בגוגל, נמצא בין המאפיות גם מאפיה ישראלית. שם אנו קוראים (אוקטובר 2026):

" ככל הנראה יש 16 ארגוני פשע במדינה (בישראל), מתוכם חמישה פועלים בכל רחבי הארץ (נכון לשנת 2024). לרבות מהקבוצות הללו יש גם קשרים הדוקים עם חו"ל. תחומי הפעילות העיקריים של קבוצות המאפיה הם סחר בסמים, הימורים בלתי חוקיים, זנות וסחר בבני אדם, גניבת מכוניות, עסקאות אשראי, וכן סחיטת דמי חסות ורציחות על פי הזמנה."

אם אכן קיים קשר כזה, המאפיה הישראלית הייתה חוגגת מתישהו בימינו את יום השנה ה-2,500 להקמתה. האם ייתכן שאז היא הייתה אפילו המאפיה העתיקה ביותר בעולם?

ומי שעדיין שואל כעת על ראיות לקיומה של מאפיה בתקופת ישו, מוטב שיביא ראיות לכך שלא הייתה מאפיה בתקופת ישו!

סעיף 3: אך אל לנו לשמוח מוקדם מדי! אצלנו כיום, למעשה, הכל עדיין בדיוק אותו הדבר, רק שהאסטרטגיה של המאפיה כיום אינה מתבססת על סחיטה, אלא על מניפולציה!

השאלה המתעוררת כאן היא האם האנטישמים הטיפוסיים – כמו, אגב, גם אדולף היטלר – צודקים בטענתם כי ליהודים יש, מטבעם, "יחס מסוים" לא רק ל"תחומי עסקים נורמליים", אלא גם ל"תחומי עסקים פחות מוסריים".

כיצד קרה שהיהודים פיתחו "קשר מסוים" ל"תחומי עסקים רגילים" – על כך כבר נערך דיון נרחב, ואין צורך שאחזור על כל זה כאן. אולם איני רוצה להתחמק מהנושא של "תחומי עסקים פחות מוסריים", אם כי כל שאני יכול לומר כאן הוא: לא, ושוב לא! חפשו בגוגל את המילה "מאפיה" ותגלו שהמצב זהה בדיוק אצל עמים רבים אחרים; דווקא בחברות מפותחות מאוד, שבהן איש אינו מכיר את רעהו, קיימות לעתים קרובות מאוד ארגוני טפילים אלה, אם רק מתבוננים מקרוב.

ולא יעלה על דעתו של אף אחד, למשל, להשוות את האיטלקים למאפיה, רק משום שהמאפיה המודרנית מקורה באיטליה. כשאנו חושבים על איטליה, אנו חושבים הרבה יותר על אורח חיים כללי מתורבת במיוחד, ולאחר מכן על ההישגים התרבותיים המרהיבים באדריכלות, בציור, בפיסול, במוזיקה ובתחומים רבים אחרים.

ואם קיימות מאפיות כאלה בקרב היהודים, הרי שזה בוודאי לא נובע מה"קשר המיוחד" של העם היהודי ל"מקצועות כאלה", אלא נובע ככל הנראה בעיקר מתנאים חיצוניים כלשהם. באשר לעת העתיקה, אין בידי מידע מדויק בנושא, אך

ייתכן שהסיבה היא שחוקים בלבד אינם מספיקים כדי שהצעירים, בפרט, יבחרו באורח חיים מוסרי מסוים, אלא שדרוש לכך גם קונספט חינוכי מתוכנן היטב. וזה כנראה היה חסר (כמו אצלנו היום!), וכך נוצר, כביכול, שטח פנוי, שבו המנהגים במדינות השכנות יכלו לחלחל גם לתוך המעגל התרבותי היהודי. ובתקופת היטלר ולפניה, הדבר נבע ככל הנראה גם ממצב של "שוליים" שבו היו נתונים יהודים רבים, מצב שנבע הן מהברית המילה והן מהמוצא מאזורים אחרים עם שפות שונות או לפחות עם ניבים שונים: איכשהו היה לכולם אותו גורל, אותם סימני זיהוי בלתי משתנים, אותו מוצא; הם היו כמו משפחה אחת, הכירו זה את זה, סמכו זה על זה. מצד אחד, כל זה היה ועדיין מהווה את הבסיס לאמון ההדדי, ומצד שני, זהו גם ההגנה הטובה ביותר מפני החדרת חוקרים סמויים על ידי הרשויות הרשמיות. ושני הדברים הללו הם, בסופו של דבר, הבסיס לשגשוגה של המאפיה.

לפי מקובי, אגב, ישו היה אהוב על האנשים בתקופתו, ואנשים אלה היו גם הם יהודים. מקובי אינו כותב מדוע. אך ייתכן שאנשים רגילים בסביבתו של ישו כבר הבחינו שהוא רצה לשחרר אותם מנגע הדיכוי הנפשי, שנגדו היו עד כה חסרי אונים?

כלומר, לא "היהודים" הם בעלי זיקה מיוחדת למאפיה, אלא שיש "אנשים יהודים" שמטילים אימה גם על יהודים אחרים – ושה"יהודים האחרים" הללו שמחים כשיש מישהו שרוצה לשחרר אותם מעול הדיכוי הזה!

אבל עכשיו נתייחס אלינו כיום: כמובן שיהיה זה שטותי אם נראה כאן רק את "חוסר ההרמוניה" כפי שהיה בימי ישו וננסה להתגבר עליו באותו אופן, אלא עלינו לזהות כיצד חוסר ההרמוניה הזה מתבטא כיום ולפעול בהתאם. והיום, לפחות בדרך כלל, זה לא מתבטא בסחיטה, אלא במניפולציה!

לגבי זה:

הפרופסור לדיני הכנסייה הורסט הרמן (*1940, +2017) במינסטר סיפר פעם בהרצאה, בבדיחות הדעת, כיצד הכנסייה יכולה – או לפחות הייתה יכולה – לתמרן מדינה העוינת למדי את הכנסייה. כלומר: ככל הנראה קיימים הסכמים בין מדינה כזו לבין הכנסייה, שלפיהם לפני מינוי בישוף על הכנסייה להציג למדינה מספר מועמדים – איפשהו שמעתי פעם שמדובר בשלושה – ומתוכם המדינה יכולה לבחור את המועמד המתאים לה. ובנקודה זו הכנסייה בהחלט יכולה לתמרן את המדינה, על ידי כך שתציג בפניה שני "סינים" (כלומר, שני מועמדים שהמדינה, ככל הנראה, לא תשקול מלכתחילה) ואת המועמד המועדף על הכנסייה. וכך המדינה תבחר בסופו של דבר במועמד שהכנסייה רוצה בו. ואם הדבר יצליח, זו תהיה מניפולציה מתוחכמת: אמנם נראה שיש למדינה חופש בחירה, אך החלופות אינן מקובלות עליה מלכתחילה עד כדי כך, שהן כלל אינן באות בחשבון, ובפועל אין למעשה חופש בחירה.

אך כפי שנאמר, הפרופסור התייחס לאפשרות מניפולציה כזו כנראה רק בבדיחות הדעת, שכן הכנסייה אינה כה לא הוגנת עד שתזדקק לתכסיס כזה. יתר על כן, "הדבר עלול גם להתפוצץ בפניה, אם המדינה תראה את התכסיס ותבחר ב"סיני.

אך למרבה הצער, תעלול כזה – אם כי בוודאות באופן בלתי מודע לחלוטין וללא כל כוונה רעה – מתרחש בפועל, כלומר הצעת חלופה במצב של בחירה, שמההתחלה אינה באה כלל בחשבון, במיוחד בחינוך המוסרי של הבנות שלנו! כלומר, הנערות מקבלות עצה, למשל בשיעורי חינוך מיני או בכל מקום אחר, "לנסות" מספר בני זוג לפני הנישואין כדי לגלות מי הוא האחד הנכון, כולל קיום יחסי מין. ואילו מצד הכנסייה מצביעים על מצוות האל, לפיהן כל הפרקטיקות הקשורות למיניות לפני הנישואין הן חטא, ולכן אסור לעשות דבר, למעשה, מלמדים את הצעירים, כביכול, מודל מוסרי בסגנון הנזירות והנזירים כמודל הנוצרי היחיד, שעליהם לדבוק בו אם ברצונם להיות נוצרים אמיתיים. לכאורה, לצעירים יש כבר חופש בחירה של "הגדרה עצמית מינית" – אך רק במבט שטחי. כי כיצד הם מחליטים? בדרך כלל הם בוחרים במודל המוסרי של "לנסות מספר בני זוג – כולל יחסי מין", כלומר בניגוד לציוויי הכנסייה (או הכנסיות). וזה היה צפוי! הרי הם בכלל לא רוצים להיות נזירות ונזירים, אלא רק למצוא את בן הזוג הנכון עבורם. והמודל המוסרי של "נזירות ונזירים" פשוט אינו מתאים לכך כלל. ולכן הם חוזרים בסופו של דבר למודל המוסרי של "יחסי מין עם מספר בני זוג" .הנלמד בשיעורי החינוך המיני, כדי למצוא את בן הזוג הנכון

כך פועלת ה"הגדרה העצמית המינית", שהיא למעשה תוצאה של מניפולציה מאסיבית. בכל מקרה, אין כל מקום לדבר על "הגדרה עצמית מינית" אמיתית, משום שהאלטרנטיבה המוצעת אינה אלטרנטיבה אמיתית, ולכן מלכתחילה היא אינה באה בחשבון – בדיוק כפי שה"מועמדים הסינים" אינם באים בחשבון עבור המדינה. וכך, דווקא אלה המתיימרים להכריז על מצוות האל, אינם מצליחים !להשיג את המטרה עצמה – שהיא קיום מצוות האל בפועל

המחנכים המוסריים האדוקים (וגם כל האחרים, המייצגים בעיקרון את המודל המוסרי של "נזירות ונזירים") עשויים אמנם להיות בעלי כוונות טובות, אך האם לא היה עליהם להבחין בשלב כלשהו, במסגרת הרהוריהם הפדגוגיים, כי הם טועים במשהו, כאשר הצעירים בוחרים, ברוב המקרים, בדרך שונה מזו שלימדו אותם? (עוד על כך בסעיף 4 הבא.) הם מחנכים, אם כן, למשהו שעליהם כבר לדעת כי אין בו כל ערך מוסרי, ואף מהווה מכשול של ממש למוסר אמיתי, כפי שהוא תואם את אמונתנו. האם זה אומר, אם כן, שאפילו מחנכים אדוקים, באמצעות חינוך למוסר מדומה – כפי שהבושה היא, למעשה – מרחיקים את הצעירים, באופן פחות או יותר בלתי נמנע, ממצוות האל? כך זה נראה, לפחות. ?מה דעתכם על כך

בימי ישו, ההתרחקות ממצוות האל התרחשה באמצעות סחיטה מצד המאפיה; כיום, ההתרחקות מתרחשת באמצעות מניפולציה, גם – ואף במיוחד – מצד

!אנשים אדוקים, אך התוצאה היא בעיקרון זהה

?ואיך אם כן יש לנהוג נכון

תיארתי זאת בחלק 2, סעיף 4, כי עצמאות מינית מחייבת בהכרח הצעה אטרקטיבית; כלומר, חייב להיות שם משהו, כדי שהצעירים יוכלו בכלל לקבל החלטה הגיונית! לפי ניסיוני, זה יהיה: "לא הכל, לא כלום!" וזה מתקבל טוב, או !אפילו טוב מאוד, בקרב הצעירים

אבל האם הרעיון הזה של אלטרנטיבה אינו בסופו של דבר רק תיאורטי, כלומר ?שבמפגש אינטימי כזה בסופו של דבר בכל זאת מגיעים לסקס

יש כאן סיפור יפה על זוג צעיר סיני בסין, שניהם כימאים, בתקופת מאו, שפורסם .אז בעיתונים אצלנו

השניים היו נשואים כבר זמן מה ותהו מדוע היא לא נכנסה להריון. אז הם הלכו לרופא! ואחרי תשאול קצר, הרופא קבע ששניהם מעולם לא קיימו יחסי מין, כי הם לא ידעו על זה כלום – באותה תקופה, שבה כל מה שקשור למיניות היה טאבו, פשוט אסור היה לדבר על "דבר כזה". וכך הם מעולם לא שמעו על כך, .והיו סבורים שילדים נוצרים כתוצאה מערבוב של מולקולות על העור

כלומר, אין כאן אוטומטיזם שמוביל לקיום יחסי מין, גם אם השניים קרובים זה לזה עד כדי כך – עד ש"המולקולות על העור מתערבבות". לכן אני יכול להמליץ, במצפון נקי, על השיטה "חלק 2, סעיף 4" (אני מכנה אותה גם "שיטת רחצת הירח") כחלופה להכרות לפני הנישואין, גם בכל הנוגע למיניות – ובמיוחד כדי לבדוק אם זה עובד מבחינת האורגזמה של בת הזוג. זה יהיה, בכל מקרה, סימן .לקרבה נפשית, לכך ששניהם מתאימים זה לזה איכשהו

כמובן, כבר הרבה לפני כן יש להקפיד על יחס מכבד כלפי עירום אינטליגנטי – כדי למנוע מניפולציה! ואני חושב שמניעה כזו צריכה אפילו להוות את הבסיס לחינוך מוסרי נבון, שיוביל לשחרור אמיתי ולהגדרה עצמית מינית אמיתית, כדי שבסופו של דבר נוכל למצוא את בן הזוג המתאים לחיים מלאים! ככל הנראה, העירום הוא ממילא חלק מהתפתחות אנושית בריאה – והפחדים שלנו מפני .העירום הם פשוט סימן לכך שאנו חולים במחלות של הציוויליזציה

כן, כאן הכנסיות יכולות להתערב! ולדיוק הכנסייה הקתולית יש הרי הזדמנויות מצוינות לכך – במיוחד באמצעות הווידוי. כאן יוכלו הכמרים לקבל מידע ממקור ראשון על איך ולמה, למשל, נשים צעירות החלו לקיים "יחסי מין מחוץ לנישואין". אני יודע משיחות שדבר כזה אכן הודה בו. אך דווקא זה מעולם לא עניין את הכומר המקשיב. וכך הכנסייה מפספסת את ההזדמנות ללמוד פרטים מדויקים יותר, כדי לספק לצעירים, שעוד "הכל לפניהם", מידע מושכל על איך הם עצמם יכולים לעשות זאת טוב יותר. וזה היה ללא ספק שימוש נבון בסקרמנט זה, כך שההחלטות השגויות של יחידים יוכלו לתרום לכך ש"עם האלוהים" כולו יתקרב אל האוטופיה של מוסר גבוה ומוצלח כאן ועכשיו. כך יוכלו לעזור לצעירים

להתפלל לאלוהים שיעזור להם, למשל, להשתחרר מתפיסות מוסריות שגויות, ושהם יהפכו לטבעיים, נבונים בחיים והגיוניים! הערה: תפילה כזו עשויה אכן להתגשם, משום שמאחוריה עומד רצון עז להיות חכם יותר ומסופק יותר, ולכן האדם גם פועל ברצינות כדי שזה יקרה.

אך על פי ניסיוני עם תיאולוגים: אין להם עניין בכך. ומדוע לא? הרי בניגוד לתקופתו של ישו, אין כאן מאפיה שעומדת מאחורי זה. האם הסיבה היא שיש כאן מודל עסקי, משום שאנשים שאפשר להבטיח להם את רחמי אלוהים וסליחתו רווחיים יותר מאלה שעושים הכל נכון מההתחלה?

הערה: התפיסה לפיה יחסי מין הם חלק מהנישואין הייתה מקובלת, לפחות בעבר. כיום הכנסייה נכנעה במידה רבה בנושא זה והתאימה את עצמה למגמה העכשווית; היא מאפשרת, כביכול, הכל. כביכול יש לכך גם נימוקים מדעיים נהדרים. אך לדעתי הם פסאודו-מדעיים במידה זו או אחרת, והם בוודאי אינם נוצריים כלל, והורים רבים כלל אינם רואים בכך דבר חיובי. עם זאת, הם מרגישים אובדי עצות וחסרי אונים כאשר ילדיהם חיים כך, וגם זהו לא מודל מוסרי טוב במיוחד! אבל אני סבור שהתנאים כיום טובים מאוד, ולמודל המוסרי הנוצרי יש סיכויים מצוינים! יש רק לשחרר את הגחלת פעם אחת מהסיגים והאפר שהצטברו עם הזמן (מאז ישו האמיתי, מההתחלה!) ושהחנקו את הגחלת במידה רבה, ולספק לה חומר בעירה טרי! וחומר הבעירה הזה יכול בהחלט להיות בולי עץ עבים, כך שהתוצאה תהיה אש מתמשכת ויפה באמת!

סעיף 4: האם גם פאולוס היה חלק מהמאפיה הזו, והאם הדת, שלפחות הניח את אבן היסוד שלה, היא תוצר של המאפיה?

אם ברצוננו להתגבר על המאפיות, עלינו תחילה להרהר כיצד מתנהל האינטראקציה בין המאפיונרים הספציפיים לשאר החברה.

ובכן:

כדי שהעסקים של המאפיה יפרחו, ובמיוחד אלה הקשורים לזנות, לא די בכך שאל קפונה, לאקי לוצ'יאנו ווינצ'נצו קולוסימו – רק כדי להזכיר כמה בוסים מהתקופה הנוכחית – ועוזריהם יהיו פעילים, אלא נדרשת בעיקר גם הסביבה של המסייעים, המתעלמים, המסבירים, המרגיעים, המייפים את המציאות וגם המרפאים, כאשר אנשים אינם מצליחים להתמודד עם אורח חיים זה, ולכן נדרשת עזרה כזו.

כן. קודם כל, דרושים משתפי פעולה שידאגו לכך שהצעירים, ובמיוחד הבנות, יהיו ויישארו בלתי-מיודעים, כלומר טיפשים, כדי שיוכלו, באופן האידיאלי, להיתקל מעצמם במערכת של "סקס ללא נישואין", שהיא למעשה אותה מערכת כמו זו של הזנות. זה עובד הכי טוב, כמובן, כשלא מחנכים את הצעירים

מלכתחילה למוסר אמיתי, כי כך אין להם מלכתחילה תפיסות נכונות לגבי מוסר. עדיף שיכירו רק מוסר מדומה (אני מתכוון לבושה), שגורם להם לפחדים, אך הוא חסר תועלת עבור מוסר אמיתי, ואף דוחף אותם באופן רשמי אל תוך המערכת של "סקס מחוץ לנישואין". וחוסר התועלת של הבושה עבור מוסר אמיתי הוא אכן כך. אני יודע זאת מתקופת היותי מורה: דווקא נערות לעולם לא היו הולכות לחוף נודיסטים, משום שלדעתן זה בלתי מוסרי, מגעיל ובמובן מסוים גם חוטא (ככל שיהיו רחוקות מהדת, גישה זו נותרה בהן, ככל הנראה, עוד מימי לימודיהן בבית הספר היסודי), כך שהחינוך לבושה פועל במלוא עוצמתו, אבל להתחיל לקיים יחסי מין עם גבר כלשהו – שוב, לדעת הבנות – אין לזה שום קשר למוסר, אלא זה הרבה יותר סימן לבגרות ולשחרור נשי, וזה פשוט חייב לקרות כדי למצוא את בן הזוג הנכון. אז הן עושות את זה, כי פשוט צריך "להוריד את זה מהראש". אין כאן שום זכר למוסר אמיתי – כי מוסר אמיתי הוא בדיוק ההפך! אולם, אף אחד לא מספר להן את זה...

אם חוסר הידע והעיוורון הזה אינם הזמנה של ממש למתנגדי המוסר לפעול – והם, כידוע, הם המאפיה!

וגם דת, המסייעת באופן מושלם למתנגדי המוסר, יש לנו גם היום!

אך כיצד זה קרה?

זה בוודאי לא נובע מהישוע המקורי, כלומר מהישוע האמיתי! ייתכן שישו היה משוכנע כל כך בטוב לבם של בני דורו בכל הנוגע למוסר גבוה, עד שראה את הסיבה ל"בלגן המיני" – שוודאי היה קיים גם בתקופתו (אחרי הכל, היו גם זונות, ולפי מה שאנו יודעים, לא מעטות) – רק בפעילות המאפיה – ולכן הוא כנראה המשיך לחשוב שאם אלה לא היו קיימים עוד, או אפילו אם הצעירים היו מבינים את זה ולא היו משתתפים בזה יותר, אז המאפיה הייתה מתייבשת די מהר והמערכת המאפיוזית הייתה, כביכול, נעלמת מעצמה. כן, ייתכן אכן שהמוסר פועל כך. אך אולי היה גם אצל ישו זה יותר מדי אידיאליזם? בכל אופן, אני סבור שגישה כזו אינה שגויה לחלוטין, לפחות לא לגמרי...

אך למרבה הצער, ישו נאלץ להפסיק את הפרויקט שלו. חבל...

ואיך התגלגלו העניינים לאחר מותו של ישו?

אילו היו אלה רק סעודות הקהילה עם שבירת הלחם, ואילו חסידי ישו היו מאחדים את רכושם לשימוש קהילתי ואולי אף היו נותנים ממנו לעניים (כפי שכותבי הבשורות מנסים לשכנע אותנו) וכו', זה בוודאי לא היה מהווה עילה למתנגדי ישו לרדוף את חסידיו.

לא, נראה כי חסידיו של ישו דווקא התלהבו מאוד ממה שישוע האמיתי רצה, והחלו להמשיך בדרכו. וכמובן שמתנגדי ישו התנגדו לכך, שכן אם אלה היו מצליחים במה שישוע עצמו נמנע מלהשיג בשל מותו, אזי כל המאמץ הכרוך במותו היה לשווא.

אבל מה לעשות? אנשי המאפיה לא יכלו הרי להרוג את כל חסידיו של אותו "ישוע שטני ורווי תאוות רפורמה" – ואיך בכלל אפשר היה לברר מי היה חסיד שלו?

אז מה לעשות כדי שהרעיונות המופלאים של אותו ישוע לא יהפכו בכל זאת למציאות?

איננו יודעים בוודאות מי היה זה שבמצב זה עלה על הרעיון לשנות את הביוגרפיה של ישו ולהפוך אותו לבן אלוהים, עם מוות כקורבן ותחייה מן המתים, כלומר להעביר את מטרת פעילותו של ישו לחיים לאחר המוות – ובכך ליצור דת טיפוסית, כמו שהיו קיימות גם במקומות אחרים. אך ייתכן שזה היה שאול, משרתם של הכוהנים הגדולים, כאשר, בדרכו לדמשק, הרהר כיצד עליו לבצע את מעצרם של חסידי ישו כפי שהוטל עליו, דבר שלמעשה לא הייתה לו כל זכות לעשות, שכן דמשק הייתה, מבחינת ירושלים, ארץ זרה. אולי בכלל לא היה מדובר במעצר, אלא רק ב"לעשות משהו נגד" כדי שהמחויבות של ישו הזה לא תהפוך למציאות.

ואז עלה במוחו הרעיון "כמו ברק", להתחבר לחסידי ישו ולטעון כי ישו זה קם לתחייה מהמתים לאחר קבורתו, הופיע בפניו ומינה אותו לשליח עם המשימה לספר בכל מקום כי מותו היה מוות של הקרבה מרצון למען חטאי בני האדם, ולהכריז עליו כעל הקם לתחייה, וכי כל האנשים שיאמינו בו יקומו אף הם לתחייה ביום הדין. וכי הוא, אם כן, התנצר לישוע שקם מן המתים. ובצניעות מעושה כלפי ("אדוניו החדש, הוא שינה עתה גם את שמו ל"פאולוס" (בלטינית: "הקטן.

בתחילה, ייתכן שהעניין הזה של מותו כקרבן ותחייתו היה לא יותר מבלון ניסוי משוגע. אך הרעיון התקבל היטב באותה תקופה, לפחות בקרב חלק מהאנשים, בתקופה שבה האנשים היו קצת יותר אמונותיים ממה שאנו כיום. ואם אכן בני אלים רבים קמו לתחייה מהמתים, מדוע שלא יהיה גם ישוע זה בן אלוהים ויקום לתחייה מהמתים?

אך כמובן שהיו גם מתנגדים עיקשים לתיאוריית התחייה הזו, והתפתח מאבק של ממש בין התומכים למתנגדים, שבו המתנגדים לאידיאולוגיית התחייה – שעבורם היה חשוב מחויבותו של ישו האמיתי – היו בעמדת נחיתות. כי הרי עדיין היה מסכן חיים להמשיך במורשתו של ישו, בעוד ש"מאמיני התחייה" לא נתקלו בבעיות כלשהן.

וכך קרה לבסוף שמומחים מהיהדות ומדתות אחרות, כגון הבודהיזם, התכנסו בסדנת כתיבה – ככל הנראה תמורת תשלום נאה מטעם מזמינים מאפיוניים – כדי לחבר ביוגרפיה חדשה של ישו. ייתכן שפאולוס היה הדמות המרכזית בסדנת הכתיבה הזו. מכאן, אם כן, סיפורי האלים וסיפורי הבודהיזם בברית החדשה. ואנחנו גם לא מכירים את שמות המחברים, כי מי כבר ימסור את שמו האמיתי עבור מוצר מזויף עלוב, שהוא יודע היטב שהוא הונאה?

דעתי בנושא: אני יכול לדמיין שבעלי האמונה בישו האמיתי אף שיתפו פעולה בחשאי עם אנשי המאפיה במצב הזה, ובאמצעות סיפורי אלים מופרכים עוד יותר, שהאבסורד שבהם היה כה ברור, עד שאנשים בתקופה מאוחרת יותר יכלו לזהות זאת בקלות וכך למצוא את דרכם אל ישו האמיתי. ובשלב מסוים אף הצליחו חסידיו של ישו האמיתי לשלב את הסיפור על מניעת סקילת החוטאת ב "סיפורים מזויפים", שמהם אנשים שאינם מנותקים לחלוטין מהמציאות יכולים לזהות בקלות כיצד ישו האמיתי נלחם במאפיה של עולם הפשע, ולהסיק מכך מה היה למעשה המטרה שלו.

ועכשיו עולה השאלה: האם פאולוס היה מאפיונר?

דעתי: הוא היה כזה! אך לא כמו אל קאפונה או לאקי לוצ'יאנו, וגם לא כאיש משרת כמו שני הזקנים בסיפור סוזנה, אלא הוא היה איש כבוד, שלא ליכלך את ידיו! הוא היה "רק" מדרבן, מסיח דעת, מזייף, וגם מי שהבטיח לאלה שלא יכלו להתמודד עם השיטות הקשות של מערכת המאפיה, את הסליחה והרחמים של אלוהים. הוא היה, אם כן, בין אלה שלא היו חברים ישירים במאפיה, אך בלעדיהם מערכת המאפיה לא הייתה מתפקדת.

האם עשה את כל זה מרצונו החופשי, או שמא סחטו אותו אנשי המאפיה האמיתיים? איננו יודעים.

בכל מקרה, נראה שהוא מצא הנאה בפעילותו ואולי אף האמין במה שעשה.

ומה עלינו לעשות היום?

אני מקווה שהצגתי באופן ברור ומשכנע כיצד אני רואה את בעיית המאפיה ומה הקשר של זה לישו ולפאולוס.

ועכשיו אני רוצה להשאיר לקוראים להחליט בעצמם למי הם מצטרפים. אנשי פאולוס יכולים להמשיך כרגיל, ואנשי ישו צריכים, למשל, לחנך את ילדיהם אחרת אם הם הורים, וללכת לבתי הספר ולכנסיות ולדרוש הוראה אחרת, או לערוך הוראה אחרת בעצמם אם הם מורים או כמרים.

בכל מקרה, יש הרבה מה לעשות, גם לאנשי התקשורת!

סעיף 5: מי היה אם כן ישו האמיתי? וכיצד נוצרו הבשורות? להלן ביוגרפיה משולבת.

אנו מכירים את הבעיה הזו מהמחשב: כשאנו מוחקים משהו, הוא עדיין קיים – דיסק קשיח, למשל, נמחק באמת רק כאשר נכתב עליו משהו אחר. וכך היה הדבר בוודאי גם במקרה של ישו: היה צורך להמציא לו סיפור חדש, כדי למחוק את מה שעדיין היה חי בזיכרון העם, לפחות עד כדי כך שלא יישאר דבר מהמשמעות המקורית. וזה תואם גם את דברי התיאולוגים, כאשר הם מדברים על ישו שלפני הפסחא ועל ישו שלאחר הפסחא, ועל כך שישוע שלפני הפסחא –

כלומר, זה שלפני התחייה לכאורה – היה אדם שונה לחלוטין מזה שלאחר התחייה. וכאן יש לומר זאת בברור: ישו שלאחר התחייה הוא המצאה מכוונת של מתנגדי ישו, במטרה למחוק באופן מושלם ככל האפשר את ישו שלפני התחייה, כלומר את האמיתי.

ולמה היה צריך למחוק את ישו האמיתי?

אחרי הכול, יש כמה דברים שאנו יכולים לומר בוודאות כמעט מוחלטת, דברים שהמתנגדים לא יכלו להסתיר לגבי ישו, משום שהיו מיוחדים ואף יוצאי דופן, עד כדי כך שגם לאחר מותו הוא נותר ידוע זמן רב, ואף הועבר בעל פה במשך זמן רב:

1. ישו היה מיודד עם זונות ומכסים (ובאותה תקופה, כאשר לא היו רישומים כתובים מפורטים, היו אלה קבלני מס שקבעו וגבו את סכום המס לפי שיקול דעתם).
2. ישו הציל זונה מסקילה; האירוע המתואר ביוחנן 8 אמנם אינו מוזכר בבשורות הקדומות יותר (אולי משום שהוא מצביע באופן ברור מדי על מחויבותו של ישו האמיתי?), אך הוא אמור להתרחש בפועל.
3. ישו סיווג את הפולחן הדתי כמשני בחשיבותו או אף כחסר חשיבות.
4. ישו דיבר בפומבי – ובמיוחד במדבר, משום שכנראה רק "האנשים הרגילים", שהיו להם עניין אמיתי ברעיונות המהפכניים של ישו, הלכו אחריו לשם.
5. ישו נצלב – ככל הנראה רצח על רקע פוליטי.

ומהנקודות הללו אנו יכולים בהחלט להרכיב ביוגרפיה של ישו. ייתכן שהיא לא תמצא חן בעיני כולם, ובמיוחד לא בעיני התיאולוגים הטיפוסיים – אך דווקא זה עשוי להעיד על כך שאכן כך היו הדברים. שכן, לא פחות חשוב, גם "אז" היו אלה דווקא התיאולוגים שהתנגדו לו.

והנה "הביוגרפיה המשולבת":

בזכות ידידותו עם גובי המס, נודע לישו כי אלה נזקקו ל"מגינים" – כמובן בשל הסכומים הגדולים של המזומנים שהיו ברשותם. אולם, אותם "מגינים" סחטו אותם באמצעות דמי הגנה מופרזים, הרבה מעבר לרמה המקובלת.

ומהזונות, שגם איתן היה מיודד, הוא ידע כיצד הן נסחטו לקיים יחסי מין, ולעתים קרובות גם לעסוק בזנות, באמצעות "הליך שני העדים". וכיצד הן המשיכו להיסחט באמצעות דרישות לדמי הגנה.

ואת כל זה הוא פרסם ברבים וגינה את העבריינים – וגם את אלה שעמדו מאחוריהם, כמו למשל אנשי המקדש, שידעו על כך בוודאות, אך התנהגו כאילו

אינם יודעים דבר. ובמיוחד בכל הנוגע למיניות, הם העניקו לצעירים חינוך מוסרי מעורפל מאוד, שהתמקד אך ורק במוסר מדומה (הבושה), אך כל מה שקרה באמת הושמט, דבר שהיה יכול לעזור לצעירים להתבגר מבחינה מוסרית. וכך, למשל, הנערות נותרו בלתי מיודעות וחסרות ידע ממש – ובמקרים מסוימים, ניתן לומר, נקלעו למערכת המלוכלכת הזו כמעט מבלי משים. אל לנו לחשוב שהתעללות מינית היא תופעה של ימינו בלבד; היא הייתה קיימת מאז ומתמיד, וכנראה אף בצורה חצופה ונפוצה הרבה יותר מאשר כיום!

ואל לנו לחשוב גם שהאנשים הלכו אחרי ישו למדבר כדי לשמוע אמירות דתיות כמו אלה שבדרשת ההר: "אשרי העניים ברוח, כי להם מלכות השמים!"; בוודאי שלא בגלל דבר כזה הלכו אנשים לפני אלפיים שנה אחרי נואם עממי פופולרי אל המדבר – ועוד בלי לקחת איתם דבר לאכול! אלא שוודאי היה מדובר בחשיפת המערכת המושחתת של אותם ימים, שמהן סבלו בעיקר האנשים ה"נורמליים" – ואלה היו באותה תקופה גם העניים!

אלה היו, אם כן, הנושאים הבוערים ללא ספק בנאומיו הפומביים של ישו. ונשים רבות נזכרו, בעת שמיעת הנאומים הללו, שדבר דומה למה שישוע גינה שם קרה להן פעם, אך שעד כה הן עצמן הרגישו אשמות בלבד. שמדובר היה בסחיטות פליליות, תחת תירוצים עלובים כלשהם, מצד ה"מטרידים" שלהן (תמיד אפשר למצוא משהו, למשל שהרעלה לא הייתה מונחת כראוי, או שהן צחקו בצורה פרובוקטיבית, או או או), על כך הן מעולם לא חשבו. וישו הבהיר להן עתה שכל עניין תחושת האשמה הזו היה שטויות גמורות – ושהאשמים האמיתיים היו הגברים המדוברים, שהיו אפוא פושעים של ממש – כמו גם האנשים ה"דתיים" כל כך שעמדו מאחורי הקלעים במקדשים, שידעו על כך, ובשתיקתם ובאמצעות שיטת חינוך לא מתאימה ובלתי מציאותית כלפי צעירים, שיתפו פעולה ביצירת מוסר מדומה תוך טיפוח בורות.

עלינו לדמיין לרגע כי בין האנשים שעמדו מאחורי הקלעים היו, בנסיבות מסוימות, גברים ידועים ומכובדים מאוד, שהתנהגו כלפי חוץ גם כבעלי מוסר גבוה ביותר – וישו חשף אותם כעת בפומבי כצבועים פליליים של ממש והעמיד אותם לדין – והוא, כביכול, הביא אותם לזעם רב. וכך, באופן מובן, הם חיפשו דרך לנקום בישו. וכך, בהזדמנות הראשונה שנקרתה בדרכם, האשימו אותו באישומים מופרכים במידה זו או אחרת, למשל שהוא חילל את שם האל (תמיד אפשר למצוא משהו), אחרי הכל, הוא אכן הטיל ספק בחוקים, שנחשבו אז עדיין לחוקי משה, ואף הציג אותם כפליליים. או גם שהוא תכנן מרד נגד הרומאים – ולכן הם דאגו לחסל אותו באמצעות צליבה.

וכאשר כל זה לא הספיק, משום שמה שהיה חשוב לישו נותר חי בלב העם בזכות נאומיו הפומביים, הם ניסו אף למחוק את רוחו. הם הצליחו בכך שהפכו אותו לאיש פלאים אלוהי, והפיצו בקרב העם את כל סיפורי האלים האלה אודותיו – ולבסוף אף הזמינו את כתיבת הביוגרפיות המזויפות, שאנו מכירים כיום

כ"הבשורות". ובאשר למחויבותו של ישו, הם הפכו אותה לטענה שכולנו חוטאים, זקוקים לרחמי האל, ומוצדקים בזכות מותו של ישו על הצלב. זה אכן נשמע דומה למה שהישו האמיתי אמר פעם באמת. אבל רק דומה לכך; במציאות זה היה משהו אחר לגמרי.

הדמות המרכזית בעניין זה היה ככל הנראה אותו שאול, שככל הנראה, במסגרת משימה רשמית (מטעם המאפיה של עולם הפשע והכמורה!), התגנב אל חסידי ישו, למשל עם הסיפור על התנצרות לכאורה בדרך לדמשק (כמעין מבשר של של גרמניה המזרחית!), שבמהלכה, לכאורה, הופיע בפניו ישו הקם "IM-"ה לתחייה והטיל עליו את המשימה להפיץ בקרב העם את בשורת התחייה והגאולה באמצעות האמונה בגאולה זו. בצניעות מעושה הוא אף קרא לעצמו "פאולוס", כלומר בלטינית "הקטן", והכריז על עצמו כשליח, אך במציאות הוא היה רק "שליח מזויף" – חוקר התלמוד האנגלי היאם מקובי תיאר את כל זאת, לדעתי, היטב בספרו "יצרן המיתוסים".

למעשה, לכל זה לא היה שום קשר לישו האמיתי.

תומכיו הקרובים של ישו ידעו כמובן שכל מה שסיפר "השליח המזויף" הזה היה שקר, אך הוא הצליח לדחוק את התומכים האמיתיים הללו יותר ויותר לשוליים ולהציג אותם כנביאי שקר.

וכך אנו עומדים כאן היום. לא פחות מכך, סביר להניח שפאולוס קיבל ממזמיניו גם את האמצעים הכספיים כדי להקים סדנת כתיבה המורכבת מיריביו המשכילים של ישו. ואלה חיברו את הגרסה המזויפת של הביוגרפיה של ישו, המוכרת לנו כיום. מכאן, אם כן, האנונימיות של המחברים, מכאן הציון המאולץ של תלמידי ישו כמחברים, ומכאן הגניבות הספרותיות מדתות אחרות! ומה שנוצר שם התאים אז באופן מושלם למודל כוח ועסקים מתוחכם של הכנסיות, שקמו זמן קצר לאחר מכן.

הגיע הזמן שנחזור אל ישו האמיתי, שכן הוא באמת עסק במשהו שונה לחלוטין מאלוהים ואמונה, אלא בחיים עזים ומספקים יותר לכל בני האדם, ובמיוחד לנשים, כאן ועכשיו, ונמשיך משם, מהמקום שבו הוא נאלץ להפסיק!

אני מקווה שהצלחתי להסביר, לפחות במידה מסוימת של סבירות, כיצד כל זה תואם באמת את העובדות.

בחלק השני הבא תוכלו ללמוד כיצד ניתן ליישם את מחויבותו של ישו בימינו, שכן לא השתנה הרבה ביחס לנשים – זה פשוט שונה!

הערות:

דימוי ישו המוצג כאן מבוסס בהחלט גם

א) על ממצאי המחקר הפרוטסטנטי הגרמני על ישו, בעיקר, מזה כ-250 שנה, ו

ב) על ממצאי המחקרים של מבקרי הכנסייה ומתנגדי הכנסייה והדת, שהיו ונותרו בדרך כלל ברמה מדעית גבוהה מאוד. אני חושב כאן, למשל, על:

1. קרלהיינץ דשנר: „האמונה המזויפת“ (על סיפורי האלים), 1988/91

2. כריסטיאן לינדטנר: „סודות סביב ישו“ („הברית החדשה היא ברובה גניבה ספרותית מהבודהיזם“), 2003/2005

3. היאם מקובי: "יוצר המיתוסים" (פאולוס המציא, בין היתר, את תחייתו של ישו ואת מותו כקרבן; מקובי סבור כי גם הבשורות הסינופטיות, כלומר אלה של מרקוס, מתי ולוקאס, מקורן ב"בית הספר" או ב"סדנת הכתיבה" של פאולוס), 1986/2007

4. וכמה מילים על הספר „מאפיה“ מאת פטרה רסקי (2014): נראה אם כן שהמאפיה היא מעין גידול סרטני בחברות מתורבתות ואנונימיות – ולדעתי, כך היא הייתה קיימת גם בחברות קדומות. העובדה שאין על כך ידיעות נובעת מטבע הדברים. כי זהו הרי הייחוד של "פלגים" כאלה, שהם פשוט "זורמים עם הזרם" בחברה מבלי שיבחינו בהם.

המחבר הוא בעל תואר שני בתיאולוגיה (קתולית) ומורה לדת בבתי ספר מקצועיים בדימוס.

www.michael-preuschoff.de,

דוא"ל: hpreuschoff@gmx.de

חלק 2: לא הכל – לא כלום!

התמודדות ריאליסטית עם סיפור חטא הקדמון: הנאה ממיניות עבור צעירים – (ללא הסכנה שנערות יגלשו לזנות (ואפילו לא לאזור האפור של הזנות

מאת מורה לדת בבית ספר מקצועי בדימוס

מוסר (מיני) גבוה המבוסס על תפיסת הדת של הפילוסוף מקניגסברג, עמנואל קאנט, בספרו „הדת בגבולות התבונה הטהורה".

ובנספח: מכתב פתוח לשרת החינוך של מדינת נורדריין-וסטפאליה, הגברת אינה ברנדס, בנוגע לבוז הקיצוני כלפי נשים בחינוך המיני בבתי הספר. במקום זאת, הצעה ל"הגדרה עצמית מינית פרו-נשית"!

ראשית, אני מקבל את המשפט הבא כעיקרון שאינו זקוק להוכחה: כל מה " שהאדם סבור שהוא יכול לעשות, מלבד אורח חיים טוב, כדי למצוא חן בעיני אלוהים, אינו אלא תעתוע דתי ושירות כוזב לאלוהים." (מתוך הספר הנזכר, החלק "תורת הדת הפילוסופית", חלק שני, סעיף 2)

לפי קאנט, המשמעות הרציונלית של הדת אינה איזו "אובססיה דתית" או "פולחן שווא לאלוהים" (בכך הוא מתכוון לכל ה"רעש" הדתי האופייני), אלא "אורח חיים טוב". זהו, מבחינתו, המוסר. ומה ניתן להמליץ כאן לצעירים? קאנט אינו מפרט כאן באופן מובהק. ובמהלך תקופת עבודתי כמורה לדת, וגם לאחר מכן, חיפשתי מה עשוי להיות המשמעות של "מוסר" עבור צעירים, במיוחד בכל הנוגע לחיפוש בן זוג. זה חייב להיות משהו ממש קונקרטי, ולא צביעות כלשהי שרק נראית כמו מוסר – כפי שקורה לעתים קרובות מאוד, למשל, במקרה של המוסר המדומה של הבושה. מוסר אמיתי יכול לנבוע רק מהרוח, כלומר מהגישה או מהשכל הישר. ומה ששכנע אותי באמת היה לראות כיצד נערות התלהבו ממש מהרעיון שלי של "רחצה לאור הירח" תחת הסיסמה "לא הכל – לא כלום!". באמצעות שיטה זו, שני המינים יכולים, ללא כל "עובדות מוגמרות" בעייתיות, לבחון היטב על בסיס מוסר גבוה האם אהבה אמיתית מקשרת ביניהם והאם הם באמת מתאימים זה לזה.

מדובר, אם כן, בגישה אטרקטיבית ומכובדת לקראת הנישואין, שבה יחסי מין מלאים אינם באים בחשבון בשום פנים ואופן. במקום זאת, גולת הכותרת היא "גן עדן": כך, למשל, נערה יכולה לשאול נער: "אני מדמיינת ש'רחצה לאור הירח' איתך תהיה נפלאה, האם לא היית רוצה גם אתה?" הכוונה ב"רחצה לאור הירח" היא לפתיחות המשחררת זה כלפי זה, תוך שימוש נרחב בשכל ישר ובחופש מפחדים, כפי שמתואר בקונספט זה: אולי לשכב בלילה חם על מדשאה, עטופים אך ורק באור הירח, פשוט להתרחץ בו – או משהו אחר בכיוון הזה. ושניהם לא חייבים לנסות יחד את כל מה שאפשרי! זה הרי גם נחמד עבור נערה, למשל בביקור בחוף הים או בטיול מעניין, שיהיה לה מישהו שיגן עליה, או אולי מתישהו גם להתנסות בעיסוי ספורט גן-עדן, שבו "חלקי הגוף המיוחדים" נשארים כמובן מחוץ לתחום. מעל הכל, משאלה כזו מעידה גם על נכונות להתגבר על פחדים, ועל פתיחות להכיר זה את זה באמת. ואלה הרי התנאים המוקדמים לזוגיות מאושרת לכל החיים!

***

על תמונת השער: מזרקת השוק בוורברג / דרום שוודיה: "צעירים מתרחצים" (ברוור מרקלונד 1907–1977). אני מפרש את הפסל ברוח דבריו של הפילוסוף הספרדי הגדול אורטגה אי גאסט: צעירים שיכולים לנהוג זה בזה בפתיחות כה גן-עדנית, לא רק משחקים ככה עם כדור, אלא שהם אפילו "שולטים" בכדור העולם!

"הקדמה: מדוע אני כל כך מחויב "לנושא זה

קודם כל, בקצרה עליי: הייתי מורה לדת בבית ספר מקצועי ממערב לקלן – בפנסיה כבר למעלה מ-20 שנה – והמטרה שלי הייתה, ועדיין היא, מונוגמיה אמיתית (כלומר, בן זוג מיני אחד בלבד בחיים), כפי שהיא למעשה גם הבסיס לאמונתנו הנוצרית. ואני חושב שתורה זו אינה מיושנת או לא עכשווית כלל, שכן כפי שהבחנתי, גם הצעירים בעצם רוצים בכך, אילו רק ידעו כיצד לחיות אותה בצורה הגיונית וכיצד, בעיקר, ליישם אותה. ואני חושב שדווקא בתקופת הפרישה שלי נתקלתי ברעיון שלפי הרושם שצברתי עד כה, צפוי להתקבל היטב או אפילו מצוין בקרב הרוב המכריע של הצעירים: זהו הדבר שעליו נראות במיוחד נערות, שרוצות להיות מוסריות באמת, ממש חולמות. וגם הנערים חושבים שזה טוב!

אבל בואו נלך לפי הסדר!

סעיף 1. ראשית: אולי מה שקראתי לאחרונה בעיתון באסטוניה "Hedgehog 2025" על תרגיל נאט"ו "WELT DIE"

מסביר מדוע תפיסת החינוך המיני שהצעתי נראית שונה כל כך מזו הנלמדת בדרך כלל. ובאמת, בתרגיל זה צוות של עשרה טייסי מל"טים מנוסים בחזית מהצבא האוקראיני עצר חטיבה שלמה של נאט"ו (כלומר 2,000–8,000 חיילים). וכשם שתוכנית הפעולה של הצוות האוקראיני – שהייתה כנראה טובה למדי – התפתחה "בתנאי קרב", כך ניתן לראות גם את תוכנית הפתרון שלי, שגם היא התפתחה "בתנאי קרב", אך הפעם במסגרת שיעורים בפני צעירים. וניתן להבין, כי בשל כך הגעתי לגישה שונה מזו של התיאורטיקנים הרגילים היושבים "הרחק מהחזית", אשר מעולם לא היו "לוחמים בחזית" ב"קרב הממשי עם כיתה". ובכל זאת, ניסיתי תמיד להנחות את עצמי על פי האידיאלים הנעלים של תפיסת הדת הנוצרית-יהודית בכל הנוגע למוסר, כפי שאנו מכירים אותה כבר אלפי שנים. כי המוסר העתיק הזה אינו שגוי – הבעיה היא רק הפדגוגיה של המוסר הזה, והיא, במידה רבה, ממש קטסטרופלית ובלתי מקצועית לחלוטין!

נקודה 2. לאן הגעתי אם כן באמצעות "הניסיון בכיתה", כלומר גם באמצעות שיחות מעמיקות, הן במהלך השיעורים והן לאחריהם (אז ליד השולחן) או בנסיעות, שבהן לעתים הצטרפו גם תלמידים ו/או תלמידות:

בשיחות אלה ענייני היה גם להבין מדוע הבנות "מתחילות" או "התחילו" עם זה. זמן רב האמנתי שקיימים טיפוסים המכונים "דון ז'ואן", שמצליחים, בעזרת קסם מסוים, לסובב את הבנות סביב אצבעותיהם בזה אחר זה, וכדומה. וכי כאן טמונה הסיבה העמוקה ביותר ל"בלגן המיני" שאנו רואים כיום. אך תמונה זו הלכה והתערערה יותר ויותר – לא מעט נערות סיפרו לי שאף אחד לא פיתה אותן, אלא שהן עצמן היו אלה שרצו "את זה" וחיפשו מישהו במפורש לשם כך. האם

הנערות, אם כן, מונעות על ידי יצרים עם נטייה לחוסר מוסריות, אם לנסח זאת באופן דרמטי? או שמא הפורנוגרפיה, שכמעט נמצאת בכל מקום, היא זו שפתתה אותן, והיא אם כן האשמה ב"התדרדרות המוסר"? אני, בכל אופן, לא הצלחתי לזהות כאן דבר כזה, שכן מה שהנערות נחשפות אליו כאן נתפס על ידן ברובו כדוחה ומשמש עבורן דווקא כגורם מרתיע.

לפי ניסיוני, הבנות דווקא מודעות היטב למעשיהן, והן בשום פנים ואופן אינן פרימיטיביות, מונעות על ידי יצרים או בלתי צפויות, כפי שנדמה לעתים לאחרים. וגם ההחלטות שלהן אינן תוצאה של גורל עיוור.

למעשה, הן רואות את עצמן במצב קשה מאוד, כלומר בדילמה שקשה מאוד לפתור – והן בהחלט לא טועות בעניין זה. הן פשוט רוצות למצוא את בן הזוג המתאים להן לחיים. וכולם אומרים, הרי, שהפרטנר המיני הראשון הוא ממילא אף פעם לא האחד הנכון, ושקיום יחסי מין בפעם הראשונה אף פעם אינו נעים – או רק לעיתים נדירות מאוד. הבעיה עבורן היא אפוא: אם אין להן "ניסיון אמיתי" עם גברים, קיים סיכון גדול שהן יתחברו לגבר "על עיוור", כביכול, ושהן יפלו על מישהו שהוא, כביכול, כישלון מבחינתן, או שאינו מתאים להן כלל – ולא רק מבחינה מינית, אלא גם בכל המובנים האחרים. אבל אם הן ינסו עכשיו כמה בני זוג, קיים הסיכון שהן ייחשבו ל"זונות" – או אפילו לזונות מקצועיות, אם המספר יהיה גדול מדי. ואז גם המונוגמיה האמיתית תסתיים, אבל זה ממילא לא מעניין אותן.

זו אם כן הבעיה של הבנות, כי הן כמובן לא רוצות בשום פנים ואופן להיחשב ל"זונות" או אפילו לזונות! אך מה עוד הן יכולות לעשות במצב הזה כדי למצוא את האיש הנכון? הפתרון היחיד שהן רואות הוא אפוא: מכיוון שאישה ממילא לא יכולה לעשות כאן שום דבר הגיוני, אז: "לעצום עיניים וללכת על זה!" ובכל מקרה צריך להתחיל מתישהו, אז למה לא כשההזדמנות מתעוררת? ובהתאם לאופי או לחינוך שקיבלו עד כה, הן נוהגות בפזיזות או באיפוק רב יותר, גם בבחירת בן הזוג הספציפי – לעתים קרובות מאוד מדובר רק בבן זוג מזדמן. ואם זה המצב, אז גם זה מחושב היטב: כי גם את זה כולם אומרים, שבכל מקרה אין צורך "להתעמק" יותר מדי, כי בפעם הראשונה ממילא הכל לא משנה. ובעיקר, גם הבנות האחרות נוהגות כך, אז זה כנראה נורמלי ושייך לתהליך ההתבגרות והשחרור. זה פשוט משהו שצריך לעבור. והיום זה אפילו מומלץ בשיעורי חינוך מיני. אז זה בטח לא יכול להיות כל כך גרוע. רק צריך להיות זהירה ולהשתמש בקונדומים. ובכל מקרה, מתישהו אישה צריכה להתחיל עם זה, אז בעצם לא משנה עם מי. מתישהו תצוץ הזדמנות ומישהו יופיע – והאישה רק צריכה להיות משוחררת מספיק כדי לזהות אותה ולנצל אותה.

אבל כמובן שרחוק מאוד מלהרגיש שכל זה אידיאלי! ובעיקר, ההתחלה לעתים קרובות באמת לא נעימה – כשהנערה שוכבת שם כמו "חתיכת עץ עם חור", וסובלת את הכל, בזמן שהוא מתאמץ "במהלך זה"… לנערות רבות באמת נמאס

מזה בהתחלה. לעתים קרובות נותרת גם חוויה טראומטית – לעתים קרובות לכל החיים. אך איך לעשות זאת אחרת?

סעיף 3. נתקלתי בפתרון של מונוגמיה אמיתית במסעותיי יותר במקרה, או מתוך גחמה.

הרבה זמן לאחר שפרשתי מתפקידי כמורה, ניסיתי במהלך טיול במרוקו, בעיר מקנס, להציץ בארמון המלך, ולכן טיילתי סביב האזור לאורך חומת טיט ענקית. אך לא הצלחתי לראות את ארמון המלך. בכל אופן, עברתי ליד האוניברסיטה וראיתי שתי סטודנטיות יושבות על ספסל. והשטן, כביכול, השתלט עליי וחשבתי לנסות "לפלרטט" איתן – כחלק מרעיון של הקונספט שלי. ובחוצפה מסוימת, מתוך ההנחה שהן ממילא לא מכירות אותי ומה כבר יכול לקרות לי, ניגשתי אליהן והצגתי את עצמי: סיפרתי שלפני שיצאתי לפנסיה בגרמניה הייתי מורה לדת קתולית, או ליתר דיוק נוצרית, ושתלמידותיי הנלהבות היו נערות מרוקאיות. והאם אוכל לספר מה כל כך עניין את הבנות האלה. כמובן שהורשיתי, והמתעניינת במיוחד הייתה, ככל הנראה, זו שלבשה חיג'אב, כלומר אותו "כיסוי ראש" מרוקאי דמוי ברדס. אז התחלתי בכך שמטרת השיעור שלי היא המוסר הגבוה, כלומר שסקס מותר רק במסגרת הנישואין. ולשם כך חישבתי בראשי, על סמך מה שלמדתי, מדוע הבנות מתחילות לקיים יחסי מין. והגעתי למסקנה שכולן פוחדות פחד נורא מעירום, למרות שיש אצלנו "חופים כאלה" שבהם הדבר אפשרי ללא כל בעיה ושום אחד לא יפגע בהן. אבל הן לעולם לא היו עושות זאת, כי הן היו רואות בכך דבר מגעיל ולא מוסרי. עם זאת, הן בהחלט היו מתחילות לקיים יחסי מין מיוזמתן, לעתים גם עם נערים שהן לעולם לא היו מתחתנות איתם ושבהחלט לא התאימו להן – ושבהם הקשר גם היה מסתיים במהרה.

ברור לחלוטין, אם כן, שהפחד מעירום אינו משפיע כלל מבחינה מוסרית. מבחינתי, זה אומר שהנערות נמנעות מלעשות בדיוק את מה שיכול היה להיות כיף תמים וגן-עדני, אך דווקא את מה שלעתים קרובות גורם לבעיות, שלעתים אף אינן נעלמות מחייהן לעולם – את זה הן כן עושות. וממילא אין זכר לרומנטיקה יפה. המטרה שלי הייתה שהן יפעילו סוף סוף את השכל הישר שלהן, יתנהגו הפוך, כלומר לא יעשו את הדברים הבעייתיים – אלא יעשו את הדברים הלא-בעייתיים, הגן-עדניים – כלומר, שאפילו ייהנו מהעירום – כמובן רק במקומות שבהם הדבר אפשרי, ובמקומות שבהם גם לאנשים האחרים יש גישה רציונלית ומוסרית דומה.

והתגובה, במיוחד מצד הסטודנטית עם החיג'אב, הייתה שונה לחלוטין ממה שציפיתי: ציפיתי שהיא תנזוף בי על "חוסר המוסריות" שלי, ושהיא תבין כעת כיצד "אחיותיה המרוקאיות" בגרמניה מתדרדרות אפילו בשיעורי הדת הנוצרית. אך לא היה בכך זכר! להפך, היא נראתה כאילו קיבלה מכת חשמל; כנראה שזה היה בדיוק מה שתמיד רצתה בסתר ליבה – ואני, כביכול, נגעתי בנקודה האפלה ביותר בנשמתה. חוויות דומות היו לי לאחר מכן גם עם מלצרית צעירה בפנסיון

קטן בבאלי, ובעיקר עם תלמידת תיכון מצפון גרמניה, שפגשתי במהלך מסע העולם שלה בעת ביקור בכנסיית הפרנציסקנים בבירת פרו, כלומר בלימה, במהלך מסע מסביב לעולם, ושעימה שוחחתי ארוכות במהלך סיור בעיר שאליו הזמנתי אותה. ועם תלמידת התיכון הזו התקרבתי עוד יותר להבנה מה אישה צריכה "לעשות" במקום לקיים יחסי מין לפני הנישואים.

וכאן סיפרתי לה לראשונה על הרעיון של "רחצה בירח", על כמה יפה יותר ומעודן יותר הוא הרעיון הזה, אם נערה הייתה שואלת נער (במקום לנסות לפתות אותו לקיים יחסי מין): "אני מדמיינת שרחצה בירח איתך תהיה נפלאה, האם גם לך מתחשק לעשות את זה?" "רחצה בירח" מתייחסת לפתיחות המשחררת זה כלפי זה, ללא פחדים, כפי שמתואר במושג הזה כאן: אולי בשכיבה על מדשאה בלילה חם, עירומים לחלוטין מלבד אור הירח, פשוט להתרחץ יחד באורו – או משהו אחר בכיוון הזה. אבל הרי שניכם לא חייבים לנסות יחד את כל מה שאפשרי! זה הרי גם נחמד עבור נערה, למשל בביקור בחוף הים או בטיול מעניין, שיהיה לה מישהו שיגן עליה, או מתישהו גם לעסוק או לחוות עיסוי ספורט גן-עדן, שבו "חלקי הגוף המיוחדים" נשארים, כמובן, מחוץ לתחום המגע – ובאופן מוחלט גם על בסיס הדדיות. מעל הכל, משאלה כזו מעידה גם על נכונות להתגבר על פחדים, ועל פתיחות להכיר זה את זה באמת. מה לא יוכלו השניים לעשות יחד?

סעיף 4: המוטו של פרסומת טובה הוא: "לעולם לא נגד משהו – תמיד רק בעד משהו!" ומוטו זה תקף גם כאן, אם רוצים שהמוסר הגבוה באמת יפעל!

הפרופסור שלי ממינסטר, וילהלם היינן (1909 – 1986), הציג את התיזה המעניינת שלפיה האדם זקוק לכמה דמויות מרכזיות להתפתחות תקינה בילדותו, והן: האב והאם, הסבים והאחיות והאחים, כלומר אח ואחות. ובאשר לזוגיות עתידית, היא יכולה להצליח רק אם האדם חווה בהצלחה מערכת יחסים עם אח או אחות. רק אז הוא פנוי למערכת היחסים הבאה, כלומר לזוגיות עם בן זוג מהמין השני. והבעיה כיום היא שלצעירים אין אחים, ולכן הם מחפשים תחילה, כגברים, אחות מהמין השני – וכנערות, אח. אך מכיוון שהצעירים אינם מודעים לכך, למה שהם היו צריכים מלכתחילה, הם בסופו של דבר מתחתנים בטעות עם אחותם או אחיהם, או עם האדם שהיה אמור להיות האחות או האח. וזו בדיוק הבעיה שגורמת לגירושים רבים כל כך במערכות יחסים – האנשים פשוט התחתנו עם הדפוס הבסיסי הלא נכון.

ואיך אפשר לדעת שמישהו הוא הדפוס הבסיסי הלא נכון?

התיזה שלי כאן היא: אם במערכת יחסים רומנטית בת הזוג הנשית פשוט לא מצליחה להגיע לאורגזמה, האם זה לא קשור לדפוס הבסיסי הלא נכון שאיתו היא נמצאת? כי במערכת יחסים בין אחים ואחיות, בדרך כלל לא מגיעים לאורגזמה – היא מתרחשת רק במערכת יחסים רומנטית אמיתית עם בן זוג זר

יחסית. והאם זו, אם כן, הסיבה העמוקה ביותר לכך ששני שלישים מכלל הנשים לעולם אינן מגיעות לאורגזמה? עם זאת, כמובן שגם מערכת יחסים רומנטית זו צריכה להיות בנויה היטב...

ואין טעם כאן לגנות ולשטן תמיד את כל הסחיטות, הפיתויים והמניפולציות שבהן משתמשים צעירים בתחילת מערכות היחסים המיניות שלהם, כי אם תמיד שואפים למנוע רק את השלילי, אזי בפועל, בסופו של דבר, הדבר השלילי האחד מוחלף תמיד בדבר שלילי אחר, שלא היינו מוכנים אליו, ובתוצאה הסופית, בטווח הארוך, שום דבר לא משתנה, ולכן הכל נשאר כפי שהיה!

לכן, על הצעירים ללמוד בכל מקרה מה עליהם לעשות כדי להשיג תוצאות חיוביות! ונראה כאן כאילו הטבע הכין אותנו בדיוק למבחן כזה! כי כל תאי העצב האחראים לאורגזמה אצל האישה נמצאים על פני השטח של איברי המין שלה, כלומר, מה שלא קורה ללא חדירה, לא יקרה גם עם חדירה. כדי לבדוק את האורגזמה – וזה הרי מה שחשוב – זו פשוט טיפשות מצד נערה (או תוצאה של מניפולציה נבזית ביותר) לאפשר את החדירה או אפילו לרצות בה...

כן, החדירה עשויה אפילו להיות בלתי מיטבית בעליל לחוויית האורגזמה, במיוחד כשמדובר ב"פעם הראשונה"!

בואו נדמיין לרגע איך מתנהל בדרך כלל ה"פעם הראשונה" הזו, אפילו אם היא זו שיזמה אותה. היא שוכבת שם למטה (כמו חתיכת עץ עם חור) ומאפשרת לכל זה לקרות לה באופן פסיבי וחסר יוזמה, פחות או יותר – מה עוד היא יכולה לעשות? והוא רוכב עליה ומתאמץ "להגיע לשיא". הגישה שלה היא תערובת של פחד ואדישות – ובכל מקרה לא של חופש מפחד והרפיה, שזה בעצם התנאי הבסיסי לאורגזמה שלה – ובמצב כזה היא אמורה להגיע לאורגזמה? לעולם לא. כאן, אפשר לומר, הכל מתנהל לא נכון! וכאשר זה מתחיל בצורה כל כך שגויה, זה בהחלט לא מהווה התחלה טובה לחוויה הנפלאה של האורגזמה בהמשך החיים...

ובכן, ראשית, בקצרה: מהו בכלל אורגזמה?

ראשית, יש לציין: אין לזה שום קשר לעוויתות ולגניחות שאנו מכירים לעתים מסרטי פורנו; האורגזמה האמיתית, לעומת זאת, היא דבר כה אישי ופרטי, עד כי סביר להניח שקשה מאוד, אם לא בלתי אפשרי, לצלם מישהו ברגע כזה. בקיצור: אפשר להשוות אותו להתעטשות, כלומר הוא מעין זעזוע של האדם כולו, ולכן משהו שונה לחלוטין, וגם מעין שחרור. אפשר להשוות אותו גם לרעידת אדמה. וכך אפשר להסביר את האורגזמה אפילו לילדים – בשיעור מוסר מתאים.

וכמו שאמרתי: זה פשוט לא קורה עם כל אחד, זה דורש משהו כמו קרבה נפשית.

ואיך היא אמורה לעשות את זה טוב יותר – באופן קונקרטי?

כן, כששניהם באמת מתחממים והם כבר לא יכולים "להתאפק", אז פשוט לפי

המוטו "לא הכל – לא כלום": כלומר, הוא למטה והיא למעלה, עם רגליים משולבות זו בזו, כך שהיא שומרת על השליטה וממשת גם כאן את האמנציפציה – אבל אמנציפציה אמיתית, כלומר כזו שקשורה גם לחוכמת חיים! ואם היא מרגישה בנוח בתנוחה הזו, ו"למטה" שלה מתחיל לגרד, והיא אפילו זזה כדי להעצים את המגע, אז גם הוא יאהב את זה! כי זו הרי חוויה נפלאה של איחוד, כששניהם כרוכים זה בזה במגע עור מלא, ותחושת העונג המוגברת שלה מועברת גם אליו. וכאשר "איבר הגברי" שלו "נלחץ" בעדינות בין גופה לגופו ו"מגורה" על ידי תנועותיה, זה בוודאי נעים לו הרבה יותר מאשר אם הוא היה, כביכול, רוכב עליה בפראות ללא כל מגע עור הרמוני ויפה! כך מתרחשת אצלו גירוי, דבר שאינו אפשרי כלל במהלך יחסי מין, לפחות עם אישה רגילה, משום שבנרתיק שלה אין שרירים שבעזרתם היא יכולה להביא אותו לאורגזמה!

וזה אמור להיות כל כך מספק לשניהם, עד שהם יכולים לוותר בשמחה על החדירה בשלב זה. הפילוסוף הספרדי המפורסם אורטגה אי גאסט סבור בספרו "על האהבה" כי יחסי מין מספקים באמת כוללים גם את האפשרות להתממש מבחינה פיזית, כלומר שניתן להוליד ילד כתוצאה מהם, או לפחות שניתן היה להוליד. ולקיום יחסי מין כאלה יש גם זמן! אך יש להיזהר: שני בני הזוג צריכים לקיים אינטימיות זו רק אם הם מוכנים, במקרה שגם הם יגיעו לאורגזמה אמיתית, לקיים מערכת יחסים יפה ואמיתית.

יתרון גדול של "שיטה" זו הוא גם בכך שאין בה חוסר כבוד או חוסר יושרה, גם אם "היא" מביעה את הרצון לכך, שכן מבחינה מוסרית אמיתית, רק יחסי המין האינטימיים הם הבעייתיים, ורק לגביהם קיימות המילים המכוערות והמזלזלות הללו....

ואם הוא לא רוצה דבר כזה ולכן מתעקש על חדירה, תתרחקו ממנו! כי לו לא אכפת מאהבה, אלא הוא רוצה להשפיל את בן הזוג ולשלוט בו!

ואפילו נראה כאילו הטבע רצה במפורש ב"תהליך טרום-נישואין" כזה, כדי שאנשים צעירים יוכלו לברר מי באמת מתאים למי. לשם כך, אם כן, הוא מיקם את הנרתיק של האישה בין השרירים החזקים ביותר שלה, כך שלא תתאפשר חדירה בניגוד לרצונה המפורש. עם זאת, ניתן כמובן לשבור את הרצון, בין אם באמצעות אלימות ובין אם באמצעות מניפולציה. נגד אלימות עוזר בעיקר אימון בהגנה עצמית זמן רב מראש, ואם לא היה כזה, אז במצב עצמו עדיין קיימת האפשרות להכות אותו ב"איבר הגברי" שלו ביד או באגרוף, או לאחוז בו ביד כדי לכופף אותו, כי אז הוא ישמע את המלאכים שרים ומיד יאבד את החשק. אבל בבקשה, עשו דבר כזה רק בזהירות רבה ביותר ורק במקרה חירום קיצוני, כי אחרת הוא עלול לתבוע "אותה" בבית משפט בגין תקיפה. (ובבקשה, דברו איתו לפני כן, רצוי לתת לו לקרוא את הטקסט הזה כאן, כדי שידע מה צפוי לו אם לא יתנהג כראוי!) והדרך להתמודד עם מניפולציה היא חינוך לחוכמת חיים. אבל לשם כך יש כמובן למצוא את המחנכים הנכונים, שיש להם עניין אמיתי בצעירים!

אבל האם לא ייתכן בקלות, שבסופו של דבר "הכל" יקרה בכל זאת ? אני חושבת שלבני זוג הגיוניים יש אינטרס זהה שהדברים יישארו כפי שהם, כי הם רוצים לאהוב את בת הזוג ולא לנצל אותה – ולא לעשות לה דבר שעלול לפגוע בה. רק שהשניים צריכים לדבר זה עם זה. ראו גם את הסיפור היפה על הזוג הסיני בחלק 1, סעיף 3!

ומה לגבי הפחד מכאב אפשרי בעת אובדן הבתולים? אין בעיה! ראשית, כאב כזה מתרחש ממילא לעיתים נדירות – ושנית: אם האורגזמה מצליחה, אז כאב כזה הוא ממילא הריגוש האולטימטיבי!

הערה: בספר "הפטריארכיה" רואה האנתרופולוג וחוקר המיניות ארנסט בורנמן (1915 – 1995) קשר בין ההתנהגות המינית לבין היחסים החברתיים בכלל. אם הוא צודק, הדבר עשוי להעיד כי שחרור אמיתי של האישה בהתנהגות המינית ישנה גם את היחסים החברתיים בכללותם – לכיוון שחרור אמיתי ומלא של האישה. משמעות הדבר היא גם כי בעיקר ההבחנה המגדרית הלשונית מיותרת במידה רבה. ואני חושב שבורנמן צודק! בכל מקרה, שחרור אמיתי של נערה בהתנהגותה המינית לא אמור לפגוע באיש! וכשאני מבהיר כאן באופן כה מפורש כיצד שניהם יכולים להיות יחד גם בלי "חדירה", זה נובע גם מניסיוני כמורה: אם לא אהיה ברור מספיק, אז לצעירים לא יזל ריר בפה מהרצון לחוות דבר כזה. כן, דווקא הבנות צריכות לפחד ממש לפספס משהו, כלומר את האורגזמה – לכל אורך חייהן. פחד כזה עשוי להיות המניע החזק ביותר לשינוי התנהגות! כי הרי אפשר לעשות משהו בקשר לפחד הזה!)

ואם כל זה לא הועיל ומגלים שפשוט לא מתאימים זה לזה, אז שניהם יכולים להתחיל הכל מחדש עם בן זוג אחר.

ובמיוחד במקרה של אותה בוגרת תיכון מצפון גרמניה, שעליה יכולתי לספר יותר כי היינו יחד זמן רב יותר, זה היה תמיד אותו הדבר; היה לי כאילו הסרתי משא כבד מנשמתה, כן, כאילו שחררתי אותה ממש מצרה גדולה.

הנערות כולן, ככל הנראה, מאוד אהבו את האופן שבו דמיינתי את יישום המוסר הגבוה, אשר, אגב, תואם גם את דתנו הנוצרית – אם רק שומרים על פרופורציות ולא מגזימים עם הציוויים המוסריים.

כמובן שהרהרתי: מה עשיתי כאן אחרת מאשר בשיעורי הדת שלי בתקופה שבה הייתי מורה? כי שם, הרעיונות שלי לא זכו ממש לתמיכה – בניגוד למה שקרה כאן עם ההיכרויות הקצרות שלי במהלך הטיול. כנראה שזה נבע מכך שדיברתי כאן עם נערות שרצו לחיות על פי המוסריות הגבוהה שהייתה להן בראש, אך גם ראו את הקשיים הכרוכים במציאת בן הזוג הנכון. בעיקרון, אלה היו אותן בעיות כמו של התלמידות הקודמות שנמצאו בדילמה – רק שכאן כנראה הייתי יותר קונקרטי; הצגתי בפניהן מעין תפיסה קונקרטית, לפיה יכלו לפעול, כפי שהצגתי בפניהן. ובאותה תקופה בבית הספר עוד לא הגעתי לשלב הזה, עדיין הייתי שקוע בהרהורים – פשוט עוד לא היו לי חוויות חיוביות עם גישה חינוכית

מתאימה, ולכן כנראה הייתי זהיר מדי ולא התבטאתי בצורה ברורה מספיק. לכן הצעירים לעתים קרובות כלל לא ידעו מה בעצם רציתי. וכך גם לא ממש עלה בדעתי איך עליהם לעשות זאת בצורה חיובית.

אבל דבר אחד היה נכון: ראיתי את ההזדמנות הטמונה בשיעור כפי שהוא מתקיים בבית הספר. כי מה ירוויח צעיר אם הוא לומד את כל זה רק מהוריו, ולכן רוצה לחיות על פי מוסר גבוה, בעוד שאחרים לא? אגב, גם עמנואל קאנט רואה זאת כך – בספרו המוזכר כאן תמיד!

ואם כל הצעירים יחוו זאת, כך שתתגבש גישה בסיסית כללית, אז לקונספט החיובי הזה יהיה גם פוטנציאל לאירועים מדהימים!

סעיף 5: לעומת זאת, הקונספטים הקיימים עד כה בנושא מוסר מיני רק מעוררים פחדים חסרי תועלת – ובסופו של דבר, "הכל" קורה בכל מקרה!

אבל ראשית: לפחות המבוגרים שבינינו עדיין זוכרים כיצד נראתה החינוך למוסר המיני בימים עברו: אז נחשב לחטא כל הפרה של הצניעות, וילדים לא היו אמורים לדעת יותר מזה. ולכן, מי שהפר את המוסריות שהילדים הורשו לדעת, חטא חטא חמור, ואחרי המוות איים עליו עונש נצחי בגיהינום, או לפחות שהייה ב"גיהינום הזמני" לתקופה קצרה או ארוכה, אם לא הצליח לחזור בתשובה ולהתוודות על חטאיו בזמן, לפני המוות. כך זכתה העירום למוניטין בלתי מוסרי ביסודו, שהיא כלל לא ראויה לו. וכאשר הצעירים גילו בסופו של דבר את עניין המין, הם אולי הבינו על מה באמת היה החטא, אך העירום שמר על המוניטין הבלתי מוסרי שלו. כן, היה פחד של ממש ממנה, שכן ההנחה המרומזת הייתה שיש כאן מנגנון אוטומטי, לפיו עירום בתוספת גבר ובתוספת אישה פירושו באופן אוטומטי סקס – ומי שאינו רוצה בכך, עליו להימנע מהעירום. וזה חל גם על אלה שרצו להיות מוסריים. אבל הרי כל מי שמבקר בסאונה או במועדון נודיסטים יודע שאין בכלל קשר אוטומטי כזה – אך צריך קודם כל לעבור את החוויה הזו.

אכן, שיטת חינוך נהדרת! וההתנזרות המתוחה והמלאה בפחד שנלמדה כאן ראו – (purity culture) "גרמה אף לנזקים של ממש – ב"תרבות הטוהר באינטרנט – זה עדיין מתנהל באופן דומה גם היום!

ובין-כה גם התיאולוגים שלנו הבינו בינתיים ששיטת חינוך כזו אינה נכונה, בעיקר משום שהיא מעוררת פחד מפני אלוהים מעניש – ופחד זה סותר את תפיסתו של אלוהים אוהב, ובסופו של דבר אף מוביל להתרחקות מאלוהים. ואת זה אנשי הכנסייה לא רצו בשום פנים ואופן – מכל סיבה שהיא, ולא פחות מכך משום שאלוהים הוא, אחרי הכל, גם המודל העסקי שלהם.

אז די עם כל מה שעלול לעורר פחד! ומכיוון שחינוך מוסרי מיני יעיל ניתן היה לדמיין רק באמצעות הפחדה, הושלך התינוק עם המים, וכל חינוך מוסרי מיני נזרק מעבר לכתף. כלומר, שכבר לא עוסקים כלל בחינוך למוסר מיני ומניחים

לכל להתנהל כראות עיניו – וכניעה מוחלטת זו מוצדקת אז בלשון נקייה בטענה שגם לצעירים יש זכות ל"הגדרה עצמית מינית" ולכן, גם מבחינה מדעית, אין צורך לעשות דבר בכיוון של מוסר מיני. ולמי שלא מצליח להתמודד עם זה, יש את האל האוהב והרחום. ותפקידם של ההורים ושל אנשי הכנסייה הוא כעת להתייחס לילדיהם, המתקשים עם זה, כפי שהאל הרחום והאוהב הזה מתייחס אליהם.

וזוהי, אם כן, הדרך ליישם את אמונתנו הנוצרית בפועל בימינו.

סעיף 6: היתרונות של התפיסה "חלופות מתקבלות על הדעת ומושכות" והיישום בפועל

אחרי הכול, אפילו תומאס מור הקדוש ביקר בספרו הקטן "אוטופיה" את התפיסה המסורתית שלנו, שלפיה אסור לעשות "שום דבר הקשור למיניות" לפני הנישואים, כלומר גם לא ליהנות מעירום תמים וגן-עדני: אצל תושבי אוטופיה אין גירושין, ולכן הנישואים חייבים להיות מאורגנים כך שיחזיקו מעמד באמת. כך, למשל, תושבי אוטופיה תמהים על כך שבקרב עמים אחרים מתחתנים אנשים שלא ראו זה את זה כראוי לפני כן, שכן אפילו בקרב אנשים רוחניים אין להתעלם מהשאלה האם הם באמת נמשכים זה לזה – ולו מבחינה חיצונית בלבד. לכן, אצל האוטופיסטים, הם מוצגים זה לזה בעירום בנוכחות אדם מכובד: "*אם שם <בקרב העמים האחרים>, כך אמרו, מישהו קונה סייח, בעסקה של סכום כסף זעום, הוא נוקט זהירות רבה, עד כי למרות העירום הכמעט מוחלט של החיה, הוא אינו מחליט על הרכישה עד שהוסרו האוכף וכל שמיכות הרכיבה; כי מתחת לכיסויים הללו עלול להסתתר פגם כלשהו. אך כשמדובר בבחירת אישה, עניין שגורר אחריו הנאה או סלידה לכל החיים, נוהגים ברשלנות כה רבה, עד שכמעט שופטים את האישה כולה על סמך רוחב כף יד אחת של גופה. מסתכלים רק על הפנים – הרי שאר הגוף מכוסה בבגדים – וכך מתחייבים לאישה, תוך חשיפה לסכנה גדולה שהברית הזוגית לא תהיה יציבה, אם מאוחר יותר יתעורר משהו שיעורר תיעוב.*"

נו, זה קצת מצחיק – אך האם זה לא נוגע בדיוק בבעיה של המוסר המיני, כפי שהכנסייה תופסת אותו ומלמדת אותו גם כיום, וכך גם המחנכים הדתיים בעלי המוסר הגבוה? האם מה שהם מטיפים לו אינו מנותק לחלוטין מהמציאות, ולכן לא יכול באמת לעבוד טוב עבור כולם! כמובן: עם מחויבות רבה אולי הכל יכול לעבוד, אך זה עדיין רחוק מלהיות פתרון אלגנטי. אבל לכל זה לא אכפת בכלל לאנשי הכנסייה וגם לא לתיאולוגים, אם זה עובד או לא! כתבתי לכמה מהם, והם בכל מקרה לא רואים שום צורך לפעול. לכן אני מנסה לעשות את זה אחרת, כי פשוט להיות עירום זה גם לא הולך; צריך קונספט חלופי שלם, ואני חושב שמה שהגעתי אליו אחרי הרבה ניסיונות וטעויות, זה יכול לעבוד מצוין. וגם צעירים בעלי רצון טוב יתרגלו לזה מהר מאוד.

סעיף 7: גם במהלך תקופת השירות הפעיל שלי כמורה היו לי חוויות חיוביות עם תלמידים (וכמובן גם עם תלמידות (כבר

והנה עוד סיבה מדוע אני ממשיך גם לאחר הפרישה:

אז נשללה ממני רישיון ההוראה על ידי הבישוף של אאכן, משום שכבר לא ייצגתי את הדוגמות של הכנסייה. ומכיוון שהייתי מועסק על ידי מדינת נורדריין-וסטפאליה, נאלצו להמשיך להעסיק אותי והוטלו עליי כל המשימות האפשריות בבית הספר, שלגביהן נראה היה שאני מתאים. אז נודע לי שהתלמידים תהו מדוע כבר לא הורשיתי ללמד דת – וכהסבר הם הגיעו למסקנה שאולי היו לי בעיות "#MeToo". אז ניגשתי למנהל: "תראה מה יצא מזה עכשיו, על מה מדברים עליי!" והמנהל, ד"ר וולף באותה עת, התנהג כעת בצורה מאוד נאותה, ניגש איתי מיד לכיתה המדוברת והסביר לצעירים את הסיבה, כלומר שאני לא מאמין בדוקטרינות הכנסייה ולכן לא אלמד אותן – ואמונה זו היא, כידוע, התנאי למורה לדת קתולית. "נו, טוב," אמר אז אחד התלמידים, "אבל מה אם 'אנחנו רוצים אותו'?" על כך השיב המנהל: "למה שזה לא יתאפשר? אני פשוט חייב לייצג את הדוקטרינה הקתולית." אז קם שוב תלמיד אחד: "אם אני מבין את זה נכון, יש לנו כאן בכיתה ארבע קבוצות: הקתולים, האוונגליסטים, הבפטיסטים והמוסלמים. נו, הקתולים יכולים לעזוב את הכיתה, אבל בשבילנו האחרים הוא יכול להמשיך ללמד!" המנהל נותר המום, שכן הוא תמיד חשב שהשיעורים שלי לא מתקבלים בברכה בקרב הצעירים, וגם אני הייתי המום, כי דווקא בכיתה הזאת התווכחתי לא מעט עם הצעירים. אך אולי הוויכוחים האלה לא נבעו מכך שטעיתי, אלא פשוט מכך שעדיין לא מצאתי את השיטה הפדגוגית הנכונה?

בכל אופן, עכשיו ידעתי בבירור שהשיעורים שלי התקבלו היטב בקרב הצעירים, שהם ממש רצו בהם, ולכן המשכתי לשכלל אותם, וכעת אני מנסה להנגיש את הטקסטים שלי לאחרים, כדי שיוכלו ליישם אותם בפועל. האם אצליח בכך?

סעיף 8: כתבה בעיתון "DIE WELT" על השינויים בחיי המין של הצעירים הגרמנים

איכשהו, המאמר הזה גם מאשש את הרושם שלי, שהצעירים אינם מתנגדים כלל למוסר מיני גבוה, אך הם פשוט רוצים טיעונים הגיוניים! צריך רק לקרוא את המאמר "בין השורות"!

מ-23.1.2026) מחקר DIE WELT) השינויים בחיי המין של הצעירים הגרמנים מצביע על שינויים בולטים במועד החוויות הראשונות של יחסי מין ונשיקות, מאת UMA SOSTMANN

מנהלת המכון הפדרלי לבריאות הציבור, את הממצא המרכזי של המחקר החדש על מיניות בקרב בני נוער. זה אינו מקרה — אלא נובע כיום, צעירים נוטים באופן כללי לקחת יותר זמן ולקבל החלטות מודעות בכל הנוגע למיניות": כך מסכמת מכטילד פאול, סגנית

הפדרלי, מסבירה את הסיבות האפשריות לדחייה המתמשכת של החוויות המיניות כך: "סיבה אחת היא ללא ספק שינוי בהתנהגות הפנאי והתקשורת. לצעירים חסרות לעתים קרובות הזדמנויות להכיר בני זוג. זמן הפנאי מאורגן מאוד, מתוזמן בקפדנות, וגם הצרכים המשתנים בתחום הבריאות והבטיחות – למשל, התנהגויות מסוכנות כמו צריכת אלכוהול – הולכים ופוחתים באופן ניכר. אני מאמין שהקורונה אינה הגורם הבלעדי; הקורונה שימשה יותר כמעין זרז להתפתחות זו."

רוב בני הנוער והמבוגרים הצעירים מדווחים כי היו במערכת יחסים קבועה עם בן הזוג המיני הראשון שלהם. 65 אחוזים מהנשאלות ו-53 אחוזים מהנשאלים הביעו עמדה זו (2019: 64 ו-50 אחוזים, בהתאמה). "רבע מהנשאלות ו-31 אחוזים מהנשאלים היו, לפי הצהרתם, 'מכירים היטב' את בן הזוג המיני הראשון שלהם (2019: 27 ו-30 אחוזים, בהתאמה) ... (ההדגשה באדום וההוספה הן שלי. מי שרוצה את הטקסט המלא, אנא פנו אליי!)

מחינוך מיני איכותי.

זהו הסקר הייצוגי העשירי מסוגו של המרכז הפדרלי לשעבר לחינוך לבריאות. בסקר מוגדרים בני 14 עד 17 כ"בני נוער" ובני 18 עד 25 כ"צעירים". בהשוואה למחקר הקודם משנת 2019, כיום רק 18 אחוזים מבני 14 עד 18 מדווחים כי כבר קיימו יחסי מין. זוהי ירידה של עשר נקודות אחוז. מגמה דומה נצפית גם בקבוצות הגיל האחרות שנכללו בסקר.

קבוצת בני ה-17 עד ה-20 נפגעה באופן חמור במיוחד: בעוד שבשנת 2019 61 אחוזים מבני ה-17 היו פעילים מינית, כיום מדובר ב-40 אחוזים בלבד. כמחצית מהנערים (51 אחוזים) ומהצעירים (53 אחוזים) מציינים את היעדר בן זוג מתאים כסיבה לכך. בנוסף, 41 אחוזים מהנערים והנערות מצהירים כי הם רואים את עצמם "צעירים מדי" לקיום יחסי מין – ו-37 אחוזים מגדירים את עצמם כ"ביישנים מדי". ניתן היה לציין יותר מתשובה אחת. הפסיכולוגית שרה שרמנסקי, יועצת במכון

הערות: מה פירוש "צעירה מדי" ו"ביישנית מדי" כאן? נראה כי אנשי הסטטיסטיקה וגם העורכים אינם מסוגלים כלל לדמיין שקיים אצל הצעירים דבר כזה כמו חוש מוסרי בריא. דווקא נערות משכילות בהחלט ניחנות בחוש מוסרי, ואינן רוצות בימינו להיות "אובייקטים לסקס" זולים וטיפשיים. ולפי ניסיוני, הצעירים אינם בהכרח עוינים כלפי הגוף או מעוכבים: הם בהחלט היו פתוחים להנאה מהעירום, אילו רק היו מדברים איתם על כך בצורה הגיונית (במובן של שחרור אמיתי)! האם זו לא תהיה משימה יפה למחנכים שרוצים להיות מוסריים באמת?

נספח: פדגוגיה של מוסר מיני גבוה לילדים בגיל בית הספר היסודי

אך כיצד ניתן לקיים שיעורים כאלה גם עם ילדים, ובאופן שיהיה באמת מעניין עבורם ובסופו של דבר גם יעיל? וחייבים להתחיל דווקא עם הילדים! הרי גם בטיפוח הצמחים יש להתחיל מהניצנים, אם רוצים לקבל בסופו של דבר פרחים יפים ופירות טובים!

והבעיה היא לא שהמוסר של דתנו שגוי, אלא שהפדגוגיה היא זו שהייתה או היא פשוט קטסטרופלית! אז מהי פדגוגיה נבונה?

לדעתי, הגעתי לפתיחה מרתקת מאוד, כביכול מתוך מצב בלתי צפוי – כך שלא היה כאן מקום להרהורים ארוכים. וכמובן שהפתיחה הזו עבדה מצוין! ולא סתם התחלתי עם איזה סיפור, אלא עם סיפור הפשע העתיק ביותר, לפחות אחד כזה שמוכר לכולם ואפילו מופיע בתנ"ך. וסיפורי פשע תמיד מתקבלים טוב, גם אצל ילדים.

זהו סיפורה של סוזנה היפה, המופיע בנספח לספר דניאל שבברית הישנה. כן, הסיפור הזה (אנא קראו אותו פעם, לפחות אם אינכם מכירים אותו – בין אם בתנ"ך ובין אם באינטרנט!) מתאים בוודאי יותר לילדים מאשר סיפורה של האישה הנואפת בבשורת יוחנן. כי סיפור זה משקף הרבה יותר את מצבם של צעירים שעוד כל החיים לפניהם – ואשר צריכים לקבל תמונה כללית של איך יכול להתרחש המעבר ל"חוסר מוסריות" – גם אם זה קרה כבר לפני יותר מאלפיים שנה. ותמונה כללית הגיונית היא, אחרי הכל, הבסיס לחוכמת חיים נבונה!

אז:

בשיחה עם אם ממעגל מכריי הרחב עלה שוב

הנושא שילדים כביכול בכלל לא מתעניינים ב"נושאים האלה", כי הם לא חלק מהעולם שלהם. מכיוון שבתה הקטנה בת ה-10 הייתה שם באותו רגע והאזינה לשיחתנו בעניין רב, ניצלתי את ההזדמנות כדי להוכיח עד כמה זה אכן אפשרי; הכל תלוי רק בגישה הנכונה: ומאחר שהאם הסכימה, סיפרתי לילדה את סיפור הבלש על סוזנה היפה (ומכיוון שקראתי אותו לעתים קרובות בכיתה, ידעתי אותו כמעט בעל פה). כמובן שגם נכנסתי לפרטים, למשל מה הכוונה ב"תעשי לנו את רצוננו", כדי שהילדה תבין בדיוק על מה מדובר. ובזכות שיעורי החינוך המיני בבית הספר, הילדה גם הבינה הכול.

במסגרת התפיסה שלי, "נקודת השיא" לא הייתה דווקא עמידתה האיתנה ואמונתה באלוהים של סוזנה היפה, כפי שתאולוגים אדוקים נוטים בדרך כלל להציג בשיעורים מסוג זה, זה לא היה עבורי נושא כלל, אלא הפשיעה של הגברים, התמימות והעיוורון של הצופים מהצד, שקיבלו את עדותם הכוזבת של שני הזקנים כפשוטה – ולא האמינו להצהרות החפות של סוזנה.

וההערה של הילדה, כשסיימתי: „אז יש לי

מזל שלא חייתי באותה תקופה.“ ואני לאם: „תראי, בתך הבינה בצורה מושלמת על מה מדובר והיא הגיבה בצורה נורמלית לחלוטין ובכוונה טובה מבחינה מוסרית – בניגוד, בעיקר, למבוגרים רבים בעלי אוריינטציה דתית, שמתנהגים כאילו אינם יודעים על מה מדובר. בכל מקרה, דווקא הם לא רואים בסיפור כזה משהו שמתאים לילדים, לפחות לפי הניסיון שלי – ובכל זאת, זהו מבוא נפלא ל"נושא". הסיבה לעמדת הסירוב הזו היא אולי שהם בכלל לא באמת רוצים

שנערות צעירות ירכשו חוכמת חיים אמיתית בהתמודדות עם המיניות שלהן ויחוללו שינוי חיובי בעולם הזה. ולכך הם מוסיפים איזושהי הצדקה, לפיה הילדים לא צריכים לדעת דבר על אירועים אכזריים כאלה, כי זה יהרוס את ילדותם התמימה וכדומה. על כך אני יכול רק לומר, איזו רומנטיקה מטופשת זו, שילדים צריכים לגדול על כל מיני שקרים ולא רשאים לדעת כיצד לנהל את חייהם בתבונה ובחוכמת חיים.

כן, אפשר לקרוא את הסיפור הזה בקול רם בצורה מרתקת, כמובן שעדיף לעשות זאת בשיעור משותף (כפי שגם עמנואל קאנט מצא לנכון)... שם גם יכולות להתפתח שיחות יפות ותוססות. גם "אנשים דתיים יכולים אם כן להתייחס כעת באופן חיובי לשיעורי חינוך מיני, כי הצעירים יודעים על מה מדובר! ואם הילדים לא באמת הבינו את זה, אז אפשר פשוט לעזור להם, כדי שיבינו הכול. אפשר גם להגיע למסקנה שבסופו של דבר, לשני העדים לכאורה היה עניין "לגייס" אישה לזנות, כלומר "להשכיר" אותה כמו חפץ לגברים רבים למטרות מין וכך להרוויח כסף. ואם סוזנה היפה הייתה משתפת פעולה, היא הייתה אבודה מבחינת משפחתה, שכן באותה תקופה ובאותו אזור איש לא היה רוצה שייוודע כיצד סחטו אותה.

כמו כן, הסיפור הזה מהווה בעיקר נקודת פתיחה משמעותית למצב כיום, שבו לא השתנה כל כך הרבה. זה רק קצת שונה. באותם ימים הוטמעו בנערות פחדים בכל הנוגע למיניות: שהן צריכות לכסות את גופן בצניעות באמצעות רעלות, שלא יוכלו להתנהג באופן פרובוקטיבי בנוכחות גברים, וכדומה. אך בסופו של דבר, הפחדים הללו לא הועילו כלל, שכן בסופו של דבר הכל התרחש בצורה שונה לחלוטין! ולמעשה, סוזנה כלל לא הפרה את מוסר הבושה הזה, למרות שהייתה עירומה, שכן כיצד יכלה לצפות ששני גברים יפלשו לגינה הפרטית שלה ויסתתרו מאחורי השיחים? הפחדים שהוטמעו אז בנערות ובנשים היו, אם כן, חסרי תועלת לחלוטין במקרה שלה.

וכך הדבר גם כיום עם הפחדים שמונחלים דווקא לבנות, למשל שהן חייבות לכסות את "איבריהן הנשיים המיוחדים". לעומת זאת, משכנעים אותן – מי שלא יהיה – שקיום יחסי מין הוא חלק מתהליך ההתבגרות, כלומר מהפיכתן למבוגרות. לכן אסור להן ליהנות מההנאה התמימה שבלהיות עירומות, כמובן במקומות שבהם העירום לא היה מהווה בעיה כלל. וכאשר הן מתחילות לקיים יחסי מין, אז המטיפים המוסריים הטיפוסיים מושכים בכתפיהם ואומרים שזוהי פשוט חלק מההגדרה העצמית של נערה, שנגד זה אי אפשר לעשות דבר בימינו. העובדה שהגדרה עצמית הגיונית כוללת גם את הבחירה באלטרנטיבה מושכת, שאותה סירבו בעקשנות להציע לצעירים, היא כמובן דבר שלא עולה בדעתם של (אנשי החינוך הטיפוסיים, העוינים את הגוף (וגם את הנפש.

היום זה כבר לא מתבצע באמצעות סחיטה כמו אז, אלא באמצעות מניפולציה לכיוון מוסר מדומה, כך שהנערות "רוצות" את "זה" בעצמן, כביכול מתוך בחירה עצמית.

כדי לתקן את המצב, יש כאן את הלימודים בבית הספר או שיעורי הדת, ולצורך יישום בפועל – את המשפחה, ובמיוחד את האבות! כלומר, צריך להיות מעין משולש יחסים: צעירים – משפחה – כנסייה/בית ספר. אם זה לא מודל לעתיד – גם עבור הכנסייה!

ויש עוד סיבה מדוע יש להתחיל בחינוך של תפיסה מוסרית הגיונית כבר בגיל צעיר מאוד. כי אם מתחילים בכך רק אצל צעירים בוגרים יותר, יש לצפות שלפחות חלקם כבר "התחילו עם זה" – ואז, כשמנסים לשכנע אותם כמה יפה זה "בלי", רק מכבידים על ליבם ללא צורך.

בכל מקרה, במרכז החינוך לא צריך לעמוד הפחד מאלוהים, שמא הצעירים יעשו משהו לא נכון ("יחטאו"), אלא יש להתמקד בשמחה אמיתית במוסר גבוה – כפי שסביר להניח שגם הוא תואם את רצונו של אלוהים. (השאלה אם הוא קיים בכלל כבר אינה רלוונטית!) ואז, סביר להניח שבעיית ה"חטא" תפתר מעצמה.

וקצת עליי:

אבי היה עיתונאי בעיתון החשוב ביותר של אזור ארמלנד הקתולי במזרח פרוסיה, ולאחר "פירוקו" בידי הנאצים עבד בכלי תקשורת שונים ברייך השלישי, ולתקופה קצרה היה גם חייל בוורמאכט. לאחר תום המלחמה היה חצי שנה בשבי רוסי. בסופו של דבר שימש כמנהל לימודים בקלן. אמי עבדה כסוחרת סיטונאית בבריסלאו עד לנישואיה.

אני עצמי (יליד דצמבר 1941) הארכתי את תקופת השירות הצבאי שלי כחייל חובה לשנתיים לאחר שסיימתי את הבגרות בגימנסיה הומבולדט בקלן, ולאחר שני תרגילים צבאיים הוענק לי הדרגה של סגן ראשון במילואים.

לאחר הכשרה ועבודה כאיש עסקים בתעשייה, למדתי תיאולוגיה קתולית במכללת הישועים "סנט ג'ורג'ן" בפרנקפורט-על-מיין ובפקולטות לתיאולוגיה באוניברסיטאות אינסברוק ומינסטר, וסיימתי את לימודי בתואר דיפלומט בתיאולוגיה.

במהלך לימודי אלה כבר התוודעתי לכך שאנו למעשה אינם יודעים דבר על ישו האמיתי, וכי מה שאנו יודעים עליו אינו אלא אמונתה של הקהילה הקדומה.

מבחינתי זה היה כמובן מאוד לא מספק: כלומר, אנו מבשרים על ישו שאינו האמיתי כלל, ואנו גם מודעים לכך. אני לא יכול לומר שחיפשתי את ישו האמיתי; הרבה יותר נכון לומר שנתקלתי במקרה בסיפור האמיתי, ככל הנראה, של ישו מנצרת – בעיקר דרך שיחות עם חברים, מכרים ואפילו עם אנשים שהיו זרים לי לחלוטין, שנתנו לי עצות מאירות עיניים מתוך ניסיונם, וכמובן גם מתוך ספרות מגוונת. לכך הייתה השפעה בהתאם גם על שיעורי הדת שלי.

התוצאה הייתה שנאלצתי, למרבה הצער, להפסיק את עבודתי כמורה לדת בבתי ספר מקצועיים במחוז ארפט (Erftkreis) – ובסופו של דבר במכללה המקצועית

בשנת 2002, משום שהבישוף של אאכן, (Düren) בתי הספר למסחר בדירן היינריך מוסינגהוף, שלל ממני את רישיון ההוראה – בטענה שאיני מאמין בדוגמות הכנסייה ולכן גם לא אלמד אותן.

אני סבור שזה מובן שלא קיבלתי את שלילת רישיון ההוראה הזה, ואני עדיין לא מקבל אותה גם היום, משום שראיתי את עצמי צודק מבחינה תיאולוגית, ואני עדיין רואה זאת כך. אחרי הכל, כבר במהלך לימודי האקדמיים זכיתי לתמיכה מצד כמה פרופסורים. וכך המשכתי לעסוק ברעיון של ישו היהודי, שהוא הרי באמת חשוב יותר מכל הדוגמות הבלתי רציונליות הללו, שהתווספו בעיקר במאות הראשונות, ובכך הגעתי – גם הודות לספרות נוספת, שטרם הייתה קיימת בתקופת פעילותי כמורה – לתוצאות טובות וסבירות, לדעתי.

שפטו בעצמכם! חג השבועות 2026 מ.פ.

והנה מכתב פתוח נוסף לשרת החינוך של מדינת נורדריין-וסטפאליה (גרמניה), הגברת אינה ברנדס,

בנוגע לשנאת הנשים הקיצונית ולבוז כלפי נשים בחינוך המיני בבתי הספר.

"במקום זאת, תוכנית ל"הגדרה עצמית מינית פרו-נשית!

גברת השרה ברנדס היקרה!

כלומר, (WELT) "אנא עיינו בעמוד 10 במאמר המצורף מתוך העיתון "די וולט מעיתון שאינו נחשב בדרך כלל כמיזוגני או מבזה נשים. ואכן, לשנאת נשים ולבוז כלפי נשים לא אמור להיות מקום בחברה שלנו – אך למרבה הצער, זה המצב, ובגדול! צריך רק להסתכל טוב פעם אחת!

אז מה זה אומר, אם במאמר זה ב"וולט" מצוין שהסיבה שבגללה הבנות לא מתחילות לקיים יחסי מין היא שהן מרגישות צעירות מדי והן ביישניות מדי. שהסיבה האמיתית לכך שהן לא מתחילות היא כנראה שיש להן תחושה מוסרית טבעית, ושהסקס הזה יפגע בתחושתן המוסרית (הן לא רוצות להיות זולות, ולא אובייקטים מיניים טיפשיים וזולים), אנשי הסטטיסטיקה והעורכים כנראה לא יכולים לדמיין זאת כלל: כלומר, הגישה שלהם היא שבנות אינן מסוגלות כלל לנהוג על פי מוסר גבוה – כי הן הרי טיפשות מדי ומונעות מדי על ידי יצרים, ולכן נשללת מהן מראש כל יכולת לנהוג על פי מוסר כזה – אי אפשר כבר לבזות נשים יותר מזה! ונראה שזו לא רק הגישה של העיתון "וולט", אלא כיום גישה רווחת בתרבות שלנו כלפי נערות. ובגישה כזו, כמובן שאין שום טעם בכלל לחשוב על רעיונות ולפתח אותם, כדי לראות איך הדברים יכולים להתנהל אחרת – כי הרי ידוע מראש שזה לא יועיל בכל מקרה ל"נערות הטיפשות והמונעות על ידי יצרים". לכן הן לומדות כיום בשיעורי חינוך מיני רק כיצד להשתמש בגלולות ובקונדומים כדי לא להיכנס להריון ולא להידבק במחלות מין – והדת ממילא נותנת לכל להתנהל כרגיל ומכריזה רק על סליחתו ורחמיו של אלוהים לאלה שאינם

מצליחים להתמודד עם התוצאות של תאוותן, שנגזרו עליהן על ידי הגורל. אכן, פדגוגיה נהדרת, הממחישה כיצד ניתן להפוך את חוסר היכולת בתחום הפדגוגיה ההגיונית למטרה חינוכית חיובית!

האם אתם יכולים לדמיין עד כמה הייתי שמח להיות מורה היום, עם הגישה הזו – מול תלמידים בני 10–15? להעיר אותם באמת, לאור הרקע של תפיסות המבוגרים ובמיוחד של מחנכי המיניות של ימינו (האם לא נובעת הפדגוגיה המינית של ימינו מהשמאל והירוקים?). האם הרקע הזה אינו זלזול ממוסד טהור בנשים (או ליתר דיוק, "זלזול בנערות") – ולכן אף אחד לא מנסה להציב את התחושה המוסרית הטבעית של הנערות על בסיס הגיוני באמצעות קונספט מושך, כך שגם הן ישמחו לחיות על פיו ויוכלו להשפיע גם על עולם הגברים – וכך, בסופו של דבר, יוכלו להפוך את עולמנו לטובה אמיתית?

אני מצרף את הטקסט, כדי להראות שגם יכול להיות אחרת! בטקסט זה מתוארת גם אלטרנטיבה, כיצד הצעירים יכולים לעשות זאת טוב יותר. ואלטרנטיבה כזו היא הכרחית בהחלט, אם רוצים שהקונספט יהיה אטרקטיבי בפועל ויוכל לעבוד!

אגב, עד כה לא נכשלתי לגמרי: תלמידה (טורקית) נזכרה בי לאחר נישואיה הכושלים, איך רציתי לבסס את המוסר ביחסים בין-אישיים על השכל הישר ולא על דת כלשהי עם העוינות הגופנית האופיינית לדתות, והיא רוצה שבתה (בת 13) לא תסתבך עם הדת כמוה – ושנעשה משהו יחד עם הבת, כדי שתראה כמה יפה היא מוסריות שמבוססת על השכל הישר.

והאם לא זו המשימה של שרת החינוך, השייכת למפלגה המכנה את עצמה נוצרית, ושבהחלט יש לה השפעה על תוכניות הלימודים בבתי הספר, לשנות אותן – שכן הכנסיות הנוצריות אינן יכולות לעשות זאת, משום שהן תקועות בדוגמות המיתוסים האלוהיים שלהן ובמודל העסקי שלהן של הכרזת הסליחה ורחמי האל?

האם לא תוכלי אולי לארגן פורום שבו אוכל לענות על שאלות? (אני מבקש, עם זאת, שהמשתתפים יכירו את הטקסט הזה – ושהדיון יתמקד ב"שאלות ותשובות".)

בכל מקרה, לדעתי עלינו לעשות משהו – ובדחיפות! אני מנסה כמובן גם במפלגת AfD > עד כה במקומות אחרים, כלומר גם במפלגות אחרות, כן, אפילו במפלגת CDU-הרי ה .CDU-אף אחת מהן לא פנתה אליי> – אך איני רוצה להתעלם מה אמורה להיות הכוח החברתי שעוסק בנושא זה!

בברכה MP, אשמח מאוד לקבל תשובה.

www.michael-preuschoff.de / hpreuschoff@gmx.de

לגבי "המכתב הפתוח": כדי שהמכתב אליכם לא ינחת מיד בסל האשפה, למרות שמדובר בבעיה חשובה מאוד, אשלח עותקים לכלי תקשורת שונים, אך גם לכנסיות (זה פשוט עלה בדעתי!)

תוכן העניינים

חלק 1 : אדם אחד לבדו נגד חצי העולם והמאפיה הכומרית

מבוא: הברית החדשה היא סינקרטיזם ("תערובת של אמונות") המורכב מסיפורים של דתות אלילים עתיקות שונות 2

סעיף 1: מי כתב את הבשורות, שבהן מיוחסים לישו סיפורים כאלה על אלים? 3

סעיף 2: מאבקו של ישו נגד המאפיה היהודית, שהטילה אימה על בני עמו, בעת העתיקה. 4

סעיף 3: אך אל לנו לשמוח מוקדם מדי! כי אצלנו היום, בעיקרון, הכל עדיין בדיוק אותו הדבר, רק שהאסטרטגיה של המאפיה אינה מתבססת על סחיטה, אלא על מניפולציה! 10 11

נקודה 4: האם גם פאולוס היה חלק מהמאפיה הזו, והאם הדת, שלה הוא לפחות הניח את אבן הפינה, היא תוצר של המאפיה? 14

סעיף 5: מי היה אם כן ישו האמיתי? וכיצד נוצרו הבשורות? להלן ביוגרפיה משולבת. 17

חלק 2: לא הכל – לא כלום! 21

הקדמה: מדוע אני כל כך מעורב "בנושא זה" 22

סעיף 1. ראשית: מדוע הפדגוגיה בנושא מוסר מיני, שאני תומך בה, נראית שונה כל כך מזו הנלמדת בדרך כלל 24

סעיף 2. לאן הגעתי, אם כן, בזכות "הניסיון בכיתה" – כלומר, בין השאר גם באמצעות שיחות מעמיקות – הן במהלך השיעורים והן לאחריהם (אז ליד השולחן) או בנסיעות שבהן הצטרפו אליי לעתים גם תלמידים ו/או תלמידות? 24

סעיף 3. על הפתרון של מונוגמיה אמיתית נתקלתי במסעותיי יותר במקרה, או גם מתוך גחמה. 26

סעיף 4: המוטו של פרסום טוב הוא: „לעולם לא נגד משהו – תמיד רק בעד משהו!“ ומוטו זה תקף גם כאן, אם המוסר הגבוה באמת אמור לעבוד! 27

סעיף 5: לעומת זאת, התפיסות הקיימות עד כה בנוגע למוסר המיני רק מעוררות פחדים חסרי תועלת – ובסופו של דבר "הכל" קורה בכל זאת! 31

סעיף 6: היתרונות של התפיסה "חלופות מתקבלות על הדעת ומושכות" והיישום 32

סעיף 7: גם במהלך תקופת השירות הפעיל שלי כמורה כבר היו לי חוויות חיוביות עם תלמידים (וכמובן גם עם תלמידות) 33

סעיף 8: מאמר בעיתון DIE WELT על השינוי בחיי המין של צעירים גרמנים 33

נספח: פדגוגיה של מוסר מיני גבוה לילדים בגיל בית הספר היסודי 34

וקצת עליי 37

והנה מכתב פתוח לשרת החינוך של מדינת נורדריין-וסטפאליה (גרמניה), הגברת אינה ברנדס הגברת אינה ברנדס 38

מתורגם עם www.deepl.com

על פי מה שנתקלתי בו, ישו לא היה מייסד דת, ולכן גם לא היה לו שום קשר לאמונה באלוהים. מה שעמד לנגד עיניו הוא דווקא נושא אקטואלי ביותר. הוא נתקל במבנים פליליים, שגם חוגים ממשלתיים היו מעורבים בהם. במובן זה, הוא היה מעין עיתונאי חוקר, כפי שהיינו אומרים היום. והוא רצה לשנות משהו. למרבה הצער, הוא נאלץ לחלוק את גורלם של כמה עיתונאים חוקרים אמיצים במיוחד בימינו: גם הוא נרצח.

כמייצגים רבים מהיום, נזכיר כאן שניים:

יאן קוצ'יאק (נולד ב-17 במאי 1990 בשטיאבניק; נפטר ב-21 בפברואר 2018 בוולקה מאצ'ה) היה עיתונאי סלובקי שנרצח יחד עם ארוסתו מרטינה קושנירובה בפברואר 2018. מותו הוביל לחשיפת שורה של קשרים בין פוליטיקאים סלובקים לאנשי עסקים עבריינים ולפשיעה המאורגנת. ההפגנות הארציות שבאו בעקבות זאת הובילו למשבר פוליטי-חברתי, וכן להתפטרותם של ראש הממשלה, שר הפנים ומפקד המשטרה.

ו

ג'מאל אחמד חאשוקג'י (תעתיק באנגלית; תעתיק בגרמנית: Dschamal Ahmad Chaschuqdschi; בערבית جمال أحمد خاشقجي, DMG Ǧamāl Aḥmad Ḫāšuqǧī, נולד ב-13 באוקטובר 1958 במדינה; † 2 באוקטובר 2018 באיסטנבול) היה עיתונאי סעודי. הוא כיהן כמנהל העיתון היומי הסעודי "אל-וואטן" וכיועץ תקשורת של הנסיך הסעודי תורקי אבן פייסל. חאשוקג'י הפך למבקר של יורש העצר הסעודי מוחמד בן סלמן, השולט למעשה על הממלכה. החל מקיץ 2017 התגורר בארצות הברית, בין היתר ככותב טור ב"וושינגטון פוסט". במאמריו ביקר בגלוי את ממשלת ערב הסעודית.

הרעיון מבוסס על פרשנות היסטורית-דתית לסיפור אדם וחווה המופיע בברית הישנה של התנ"ך: לכן אין מדובר בספקולציה מופרכת על "חטא קדמון", אלא באידיאל של יחס גן-עדני למיניות, כפי שכנראה היה בראשם של מחברי הסיפור הזה:

- נישואים חד-בני-זוג קפדניים, כלומר בן זוג מיני אחד בלבד במהלך (למעט במקרה של אלמנות)
- זכותה של האישה לאורגזמה
- התנהלות נבונה עם העירום

זהו, אם כן, המקור הסביר ביותר לדת היהודית – ומאחוריו מסתתר כנראה חומר הנפץ הנפיץ ביותר..

למרבה הצער, התנ"ך מספר בסיפור אדם וחווה רק כיצד אידיאל זה נכשל בתחילה בפועל היומיומי.

ככל הנראה, ישו האמיתי רצה להגשים אידיאל זה בתקופתו. אך הוא נמנע מכך.

כעת מדובר בתפיסה שלפיה אידיאל זה יכול בהחלט להצליח כיום! הבעיה היחידה היא שהתיאולוגים והמחנכים צריכים גם הם לרצות בכך – הצעירים רוצים זאת ממילא, אילו רק היו מכירים זאת!

והנה כבר דבר אחד: לא מדובר עוד במוסר החלופי הרגיל, שלעתים קרובות הוא עוין מאוד כלפי הגוף, ובסופו של דבר גם במוסר מראית עין חיצוני גרידא של בושה, אלא במוסר אמיתי הנובע מהשכל (או דווקא מהרוח).

www.michael-preuschoff.de